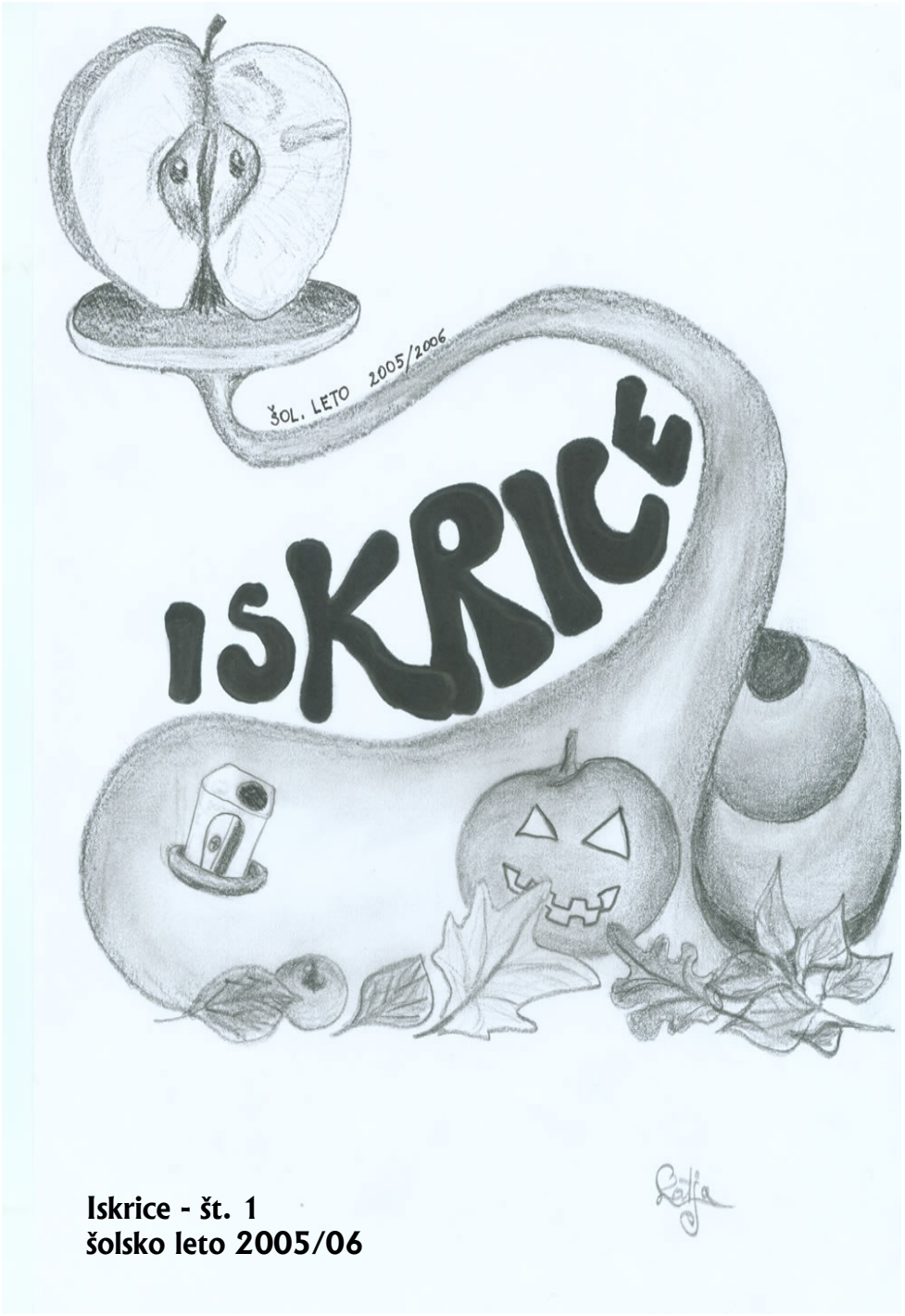

❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄❄

Glasilo Srednje šole Josipa Jurčiča Ivančna Gorica - ISKRICE, št. 1 (nov. 2005)

Mentorica: Breda Kramar, prof.

ISKRICE sestavljajo stalne rubrike s članki dijakov in mentorjev krožkov in dejavnosti na šoli. Uredništvo: Grega Kašič in Špela Brajer (3.b), Katja Adamlje in Tanja Tori (2.b), Lea Kastelic in Lea Štrempfelj (3.j), Mateja Praznik (4.a), Anita Kotar in Natalija Šeme (1.b).

Prvo stran naslovnice oblikovala Katja Adamlje iz 2. b., zadnjo stran Mateja Kovačič iz 3.a.

Likovne ikone in slike izdelali dijaki pri likovnem pouku in krožku pod mentorstvom Anje Šmajdek, akad. kiparke.

Računalniško svetovanje: Darko Pandur, univ. dipl. inž.
Računalniško oblikovanje: Alenka Hočevar, ekon.
Jezikovni pregled: Breda Kramar, prof.
Razmnoževanje: Peter Kutnar, stroj. teh.

Prva številka ISKRIC je izšla v 200 izvodih in kasneje na šolski domači strani na medmrežju (http://www.ssjj.si).

I S K R I C E – Kazalo rubrik

- Uvodnik
- Matura - Spoznajmo osebnosti z zlato maturo
- Oživljeni običaji maturantov
- Bršljan – literarni predhodnik Iskric
- Anketa o novi generaciji
- Nove učiteljice se predstavijo
- V spomin
- Na pomoč!
- Sprostitev
- Zgodilo se je
- Ali veste ...
- Strip
- Krožki
- Filmski kotiček
- To se splača prebrati
- Iz literarne delavnice
- Napovedujemo

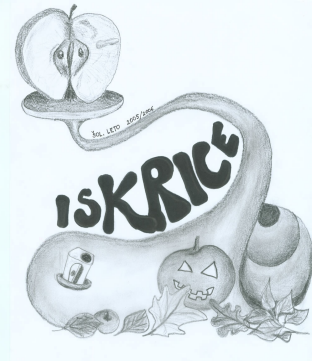

Teachers leave the kids alone!

Roger Waters, *Pink Floyd*

Avtorjev tega besedila in izvajalcev te pesmi ter njihovih somišljenikov (ne bom tajil – nas) spet niso uslišali in rekli so: naj se začne novo šolsko leto! Vzporedno s tem pa se je začelo še nekaj: nova sezona izhajanja Iskric. Kaj lahko pričakujete v letošnji prvi številki: nekaj malega o lanski maturi, predstavitve zlatih maturantk, nekatere ustaljene rubrike (Ali veste …, To se splača prebrati …), reportažo in potopis z ekskurzije v predizgredniški Pariz (brez barvnih kombinacij ognja gorečih avtomobilov in jesenskega listja), poezijo, filmsko recenzijo (v tej številki je na tapeti film Slepilo), … pa kaj bi še povedali? Preberite sami! Upamo in upamo si predvidevati, da vam ne bo žal. Vsaj ne preveč.

Vam vedno vdani uredniški odbor

KAKO

Od dna do neba razpet
dihaj globoko,
od jutra do teme zaklet
razmišljaj široko,
od meglene do jasne poti
hodi vzravnano,
od danes do jutri te ni,
zato tvegaj neznano.

dš

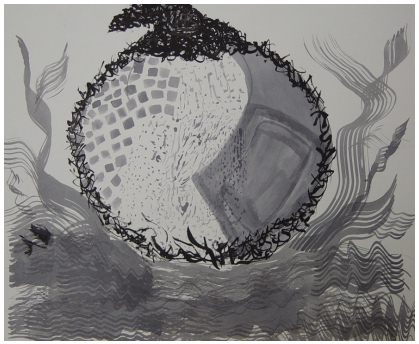

MATURA

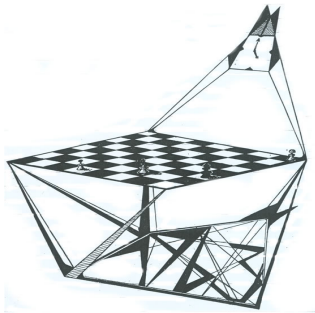

Spomin na maturo 1963 v knjigi maturantov stiške gimnazije

HVALA za Vašo modrost!
HVALA za Vaše nam posredovano znanje!
HVALA za Vašo tolažbo!
HVALA za Vašo prijaznost!
HVALA za Vaš optimizem!
HVALA za Vašo preudarnost!
HVALA,
HVALA,
HVALA!

(Tanja Murn, maturantka 2004, razredničarki v zasebnem pismu)

Matura je bila tudi letos nadvse uspešna: splošno maturo so v junijskem roku izdelali prav vsi dijaki, ki so k njej pristopili, in je bila povprečna ocena 20,3 točke. Pa ne samo 100-odstotni uspeh, kar pet dijakinj je prejelo spričevalo s pohvalo – tj. zlata matura! Od teh pa ima Eva Bahor prav vse možne točke, to je 34! Jeseni pa so maturo opravili še štirje dijaki. Saj menda smemo neskromno pripomniti, da je bil **uspeh naše gimnazije na maturi 2005 nadpovprečen!**

Tudi na poklicni maturi je bil uspeh lep – v juniju 94,9-odstoten. Tedaj je kar 6 dijakinj, vse iz nekdanje 4.d, prejelo spričevalo s pohvalo – spet zlata matura! Jeseni so bili uspešni še štirje, zato je zdaj uspeh na poklicni maturi 98,7-odstoten.

Naj bodo vsi naši maturanti uspešni tudi na izbranih fakultetah!!!

SPOZNAJMO OSEBNOSTI Z ZLATO MATURO 2005

»Zlato je nagrada za najvišje dosežke in krasi zmagovalce. Je barva sonca, veselja in topline. Predstavlja modrost in bogastvo …«

Tako je pisalo na svečani podelitvi na Bledu, kjer so prejele maturitetno spričevalo **poklicne mature Barbara Adamlje, Tina Fink, Urška Gačnik, Špela Košir, Anja Trnovšek** in **Janja Zupančič.**

Zlata spričevala **splošne mature** pa so bila podeljena v Mariboru, in sicer med drugimi tudi **Evi Bahor, Andreji Fortuna, Nini Novak, Vesni Smolič** in **Ireni Strnad.**

Vseh enajst zlatih maturantk vam želimo zdaj predstaviti v Iskricah.

EVA BAHOR

»Življenje je lepše, če nanj gledamo s svetle plati. V vsakem dnevu, dogodku in človeku iščem dobre stvari ter iskrice veselja, zato se trudim živeti tako, da bi jih lahko tudi drugi našli v meni.«

Eva Bahor je ena izmed dvaindvajsetih maturantov v Sloveniji, ki so na maturi 2005 dosegli vseh 34 točk.

Za SŠ Josipa Jurčiča se je odločila predvsem zaradi bližine in okolja, ki ga je dobro poznala že kot osnovnošolka. Šolanje se ji zdi zelo pomembno obdobje v življenju vsakega posameznika, saj si z njim razširimo obzorje, poiščemo svoje prave interese in dozorimo v celovite osebnosti, ki se zavedajo sveta okoli sebe. Vsi smo namreč delčki tega sveta, ki ga lahko gradimo s pridobljenim znanjem.

Zdi se ji, da so srednješolska leta minila bliskovito hitro, a ob začetku šolanja ni bilo tako; štiri leta so se ji zdela blazno dolgo obdobje. Verjetno bo zelo pogrešala povezanost skoraj celotne šole, ki je ustvarila prijetno in domače vzdušje in ji bila kot drugi dom.

Seveda je poleg prijetnih spominov tudi nekaj neprijetnih, a ti so povezani predvsem z učenjem in trepetanjem pred preverjanji znanja. Vsi predmeti ji niso bili enako »pisani na kožo«, med svoje najljubše pa šteje tiste, za katere je porabila najmanj učenja. Zadnje šolsko leto je bilo v znamenju mature, saj se je vsem začelo dozdevati, da gre zdaj zares. Prej se je zdela matura še preveč oddaljena, da bi jo jemali resno. Potem pa je so tudi profesorji zahtevali vedno več. Eva se je pripravljala na maturo že pri rednem pouku, pravo učenje pa se je začelo tik pred zdajci, ko se ji je zdelo, da vsi njeni sošolci že nekaj znajo, sama pa je odlašala do zadnjega. Tako jo je tudi malce skrbelo, kako bo sploh opravila maturo, a potem je kar nekako šlo. Vsekakor pa svojih učnih navad pred maturo ne priporoča nikomur, saj je bolje biti pripravljen.

Iz SŠ bi rada pohvalila celoten kolektiv, ki se je trudil za vsakega posameznika in vsem skušal narediti štiri leta šolanja čim znosnejša. V trenutkih dvoma in neuspeha so ji veliko pomenile prijazne besede in vzpodbude profesorjev. Še posebno pa bi rada pohvalila vse, ki na šoli organizirajo dodatne dejavnosti, ki dijakom omogočajo izražanje na različne načine, ne le pred tablo.

Eva v prostem času počne stvari, ki jih verjetno počnejo vsi normalni mladostniki: zelo rada bere, igra klavir, gleda televizijo in se druži s prijatelji.

Po srednji šoli nadaljuje študij na Medicinski fakulteti v Ljubljani. Ta se od srednje šole razlikuje predvsem po velikih predavalnicah in ogromnem številu novih sošolcev, ki so prišli iz vse Slovenije. Trenutno ji je še vse novo in zanimivo, boji pa se, da bo po prvih izpitih že malo drugače. Zdaj ji nič ni več prineseno na pladnju, informacije mora iskati sama, količina snovi pa je neprimerno večja kot v srednji šoli.

Kot deklica si je želela postati frizerka, a okolica na njeno takrat veliko žalost ni bila preveč navdušena nad tem. Kasneje je vedela, da želi delati z ljudmi. Odločala se je med farmacijo, dentalno medicino in medicino. Končna odločitev je padla šele zadnji trenutek, ko je izbrala medicino. Svoje odločitve še ne obžaluje, zaveda se, da je študij dolg in naporen, a upa, da bo svoj poklic opravljala z veseljem. Seveda pa jo čez nekaj let zopet čaka odločitev za

specializacijo, a takrat bo odločitev lažja, saj bo že poznala vse možnosti dela v medicini.

Po maturi ni pričakovala takšnega uspeha. Seveda je upala na čim boljši rezultat, a občutki so bili preveč slabi, da bi si sploh upala pomisliti na zlato maturo. Tako je bila razglasitev rezultatov zanjo pravi mali šok v pozitivnem smislu. Svojega uspeha se je zavedla šele pozneje. Danes ji zlata matura pomeni priznanje delu, ki ga je vložila v svoje dosedanje šolanje, in potrditev, da zmore marsikaj. Univerzalnega nasveta, kako priti do zlate mature sicer ne more dati, saj je poleg znanja potrebna tudi velika mera sreče in malo iznajdljivosti. Priporoča sprotno utrjevanje snovi (ki se bolj izplača kot pa kampanjsko učenje, kakršnega se je sama večkrat posluževala) in upoštevanje nasvetov profesorjev, ki se izkažejo kot zelo koristni. Predvsem pa je potrebno ohraniti mirne živce in imeti samozaupanje.

Mateja Praznik, 4.a

O Evi Bahor je zapisal tudi Grega Kašič iz 3.b.

EVA BAHOR – Per aspera ad astra

V maturantsko »zlato gardo« srednje šole Josipa Jurčiča spada tudi Eva Bahor, ki se je, kot večina drugih najboljših med najboljšimi, prav tako odzvala na naše pisno vabilo in nam poslala opis svoje »per aspera ad astra«.

Da se je to, po njenem mnenju pomembno obdobje v življenju vsakega posameznika odločila preživeti na že omenjeni srednji šoli, je v veliki meri krivo dejstvo, da se dotična šola nahaja v bližini njenega doma, v okolju, ki ji ni bilo tako zelo neznano. Šolanje »pod okriljem Josipa« je navkljub začetnem »čigumi učinku« zanjo minilo bliskovito. Posebnih prehodnih težav sicer ni imela, je pa z nekoliko strahu pričakovala tisto naporno plat izobraževalne medalje, ki pa ji (po njenem zaključku sodeč) le ni prišla do živega. Ker pa šola navsezadnje zanjo niso bile le knjige, temveč tudi veliko smeha s sošolci, drobnih utrinkov in zabave na izletih polna štiri leta, je verjetno le ne bo tako zlahka pozabila. Pozabila ne bo tudi celotnega

kolektiva šole, ki je skrbel za znosnost šolanja, profesorjev, ki se posvečajo dijakom, in tistih, ki šolanje organizirajo, saj je le-tem namenila posebno pohvalo.

In sedaj? Eva, ki po svojih prostočasnih dejavnostih ne izstopa iz povprečja, saj takrat, ko je v dimenziji brez fasciklov, skript, bere, igra klavir, se druži s prijatelji, si je za nadaljnje šolanje navkljub otroški želji po opravljanju poklica frizerke izbrala študij medicine v Ljubljani. Ko je iz poklicne selekcije (po nenavdušenju okolice) odšla frizerka, je ostala želja po delu z ljudmi, kar potrjuje njena izbirna paleta poklicev: farmacija, dentalna medicina in na koncu izbrana medicina, pri kateri jo je že navdušilo predvsem veliko število sošolcev iz vse Slovenije in velikost učnih prostorov. Ne moti je še nič, tudi dolžina študija ne, in upa, da bo poklic zdravnice opravljala z veseljem.

Seveda ne smemo pozabiti tistega, s čimer je Eva zaslužila našo pozornost: njenega uspeha na maturi, ki ga ni pričakovala, in jo je ob razglasitvi seveda pozitivno šokiral. Zanjo zlata matura pomeni neko priznanje delu, ki ga je vložila v dosedanje šolanje, in dokaz o lastnih zmožnostih. Za dosego zlate mature nima univerzalnega nasveta, svetuje pa sprotno učenje in kanček iznajdljivosti, ki bodo ob mirnih živcih in izdatnem samozaupanju pričarali zlata vredne dosežke, seveda ob izdatni zalogi sreče.

Pa njen življenjski moto, ki jo je pripeljal do tega uspeha? Nič konkretnega, le pogled na življenje iz njegove svetlejše plati in dojemljivost za malenkosti in iskrice življenja v vsakem dnevu, dogodku in človeku, seveda pa tudi zadostna količina teh iskric v sebi.

Grega Kašič, 3.b

VESNA SMOLIČ

»Nikoli ne obupaj – z voljo in zaupanjem vase ti bo uspelo.«

To je moto, s katerim si je Vesna, ki je še pred kratkim obiskovala gimnazijo v Ivančni Gorici, pridobila mesto med zlatimi maturanti. Za to srednjo šolo se je odločila, ker ji je bila všeč že na informativnem

dnevu, pa tudi njena sestra jo je obiskovala in tako se je lahko že pri njej pozanimala o šoli in profesorjih. Šola ji je bila večino časa všeč, motili so jo le mrzli radiatorji in zahteva, da morajo dijaki po šoli hoditi v copatih.

Najtežje ji je bilo v prvem letniku, kasneje pa čedalje lažje. Najraje je imela matematiko, kjer je imela tudi najvišje ocene, največ skrbi pa ji je prva tri leta povzročala biologija, kjer je pred vsako uro trepetala, da je profesorica ne bi vprašala, kar je zanimivo, saj se je vpisala na Biotehniško fakulteto, in sicer na program Biologija. Za ta študij se je odločila, ker želi postati znanstvenica, se ukvarjati z genskim inženiringom. Preden si je izbrala ta poklic, si je želela postati učiteljica angleščine, kot otrok pa je sanjala o poklicu frizerke in šivilje.

Srednje šole se rada spominja, še posebej maturantskega izleta, saj so se tam s sošolci najbolje spoznali. Poleg šole ji je vedno ostalo dovolj časa za prijatelje, rolanje, aerobiko, pevske vaje, branje in gledanje TV-ja.

O takem uspehu na maturi sploh ni razmišljala. Matura se ji na splošno ni zdela zelo težka, vendar jo je za rezultate vseeno malce skrbelo, zato je bila nad rezultati kar presenečena. Zlata matura ji pomeni lastno potrditev, da zmore nekaj, kar dosežejo le redki. Za doseg zlate mature pravi, da se moraš truditi, veliko pa je odvisno tudi od sreče. Predvsem pa ne smeš izgubiti upanja in zaupanja vase.

Tanja Tori, 2.b

IRENA STRNAD

»Če veš, kaj si resnično želiš, potem tudi veš, da vedno delaš, kar si resnično želiš.«

Irena Strnad je v intervjuju za Iskrice z bojaznijo, da ni nič posebnega, opisala svoje srednješolske izkušnje. Pravi, da je bila odločitev za srednjo šolo zanjo precej lahka, saj je po končani osnovni šoli vedela, da hoče nadaljevati šolanje na gimnaziji. Ker pa je gimnazija blizu njenega doma imela 100-odstotni uspeh na maturi,

je šola kar sama odločila zanjo. Res pa je, da sta gimnazijo že obiskovala starejša sestra (tudi zlata maturantka) in brat.

Kot punčka si je želela postati lastnica banke, saj so otroški možgančki mislili, da bo ves denar njen, kot najstnica pa je bila o svojem bodočem poklicu precej neodločena. Zanjo je šolanje nujnost, saj pomeni edina vrata v svet. Gimnazijska leta niso bila vedno le lepa in zabavna, saj je bil to čas, ko je morala sama sebe prisiliti, da se je usedla k učbenikom. Vendar je svoje znanje tudi rada pokazala. Ko se je zavedla, da bo srednjo šolo zapustila, jo je navdajalo veselje, saj je njen štiriletni trud obrodil sadove. Obenem pa je čutila vznemirjenje, saj jo je čakalo nekaj novega. Njen najlepši spomin iz srednješolskih dni je zagotovo maturantski izlet, ki je bil zanjo popoln, rada pa se bo spominjala srednješolskih dni kot najlepšega dela svoje mladosti.

Skrbi ji ni povzročal noben predmet, uspešna je bila povsod. Najraje je imela slovenščino in matematiko in prav to še posebej ceni zdaj, ker obiskuje naravoslovno fakulteto - Fakulteto za gradbeništvo in geodezijo. Ta študij se ji zdi nenavaden in predvsem zelo zahteven. Na njeno odločitev glede poklica je vplivala fizika skupaj s profesorico. Fiziko je namreč izbrala kot izbirni maturitetni predmet. Iz svoje srednje šole bi pohvalila predvsem to, da ji je šola nudila veliko znanja in jo oblikovala v Ireno, kakršna je danes.

Zlata matura ji pomeni priznanje, da veliko zmore.Verjamemo ji, da je bila za take rezultate potrebna tudi določena stopnja nadarjenosti. Po opravljenih izpitih je le v najbolj drznih sanjah pomislila, da bi bil mogoče lahko rezultat tak. Univerzalnega recepta, kako postati zlati maturant, nima. Ve pa, da se da ob ponavljanju snovi iz nižjih letnikov v četrtem sproti narediti že precej za maturo, tako se je pred izpiti učila le kaka dva dneva, saj je že veliko znala. Nam pa svetuje, naj vedno poskusimo razumeti, kar se naučimo.

Kot bodoča univerzitetna diplomirana inženirka gradbeništva si želi najti delo, v katerem bi uživala in se dokazala. Pa srečno po zastavljeni poti, Irena Strnad!

Lea Kastelic, 3.j

ANDREJA FORTUNA

»Človek lahko doseže tudi najbolj nedosegljive stvari, če se le dovolj potrudi.«

Izbira srednje šole je bila precej odvisna od Andrejine oddaljenosti od doma, saj ni marala vožnje z vlakom ali avtobusom, kar bi jo doletelo, če bi obiskovala katerokoli gimnazijo v Ljubljani. Zavedala se, da bi tako izgubila precej več časa, ki pa ga je sama raje namenila koristnejšim stvarem (tako šoli kot zabavi in prijateljem). Šolanje pa je dandanes brezpogojno in nujno.

Spominov na SŠ ima res veliko, saj se po štirih letih kar navadiš na določene ljudi, skleneš številna trdna prijateljstva, kar bo sedaj zelo pogrešala. Zgodilo se je marsikaj zanimivega; gotovo so med prvimi spomini dogodki na maturantskem izletu v Grčiji.
Zadnje leto je bilo takšno kot vsa tri leta prej, le manj predmetov so imeli ter mogoče nekaj več lukenj vmes. Tako se je velikokrat vračala domov pozno popoldne. Priprave na maturo pa so potekale večinoma v šoli, malo pa tudi doma. Če česa nisi razumel, si pač preprosto vprašal profesorje ali se posvetoval s sošolci. Z nobenim predmetom ni imela težav. Če pa so le prišle, so jih v razredu takoj razrešili. Med najljubše predmete bi uvrstila športno vzgojo, matematiko, fiziko …

V SŠ ne bi ničesar spreminjala, vsaka šola ima pač svoj sistem, kateremu se sčasoma prilagodiš. Učiteljev tudi ne moreš prosto izbirati, zato se navadiš na njihov način poučevanja in ocenjevanja. Pohvalila pa bi urejenost glede malic in kosil, česar na marsikateri šoli v Ljubljani nimajo.

Že od petega razreda OŠ je sanjala, da bi postala učiteljica, nato je v SŠ začela razmišljati o poklicu profesorice matematike. Šele v sredini 4. letnika se je začela zanimati za farmacijo in ta je na koncu tudi zmagala. Sedaj študira na Fakulteti za farmacijo v Ljubljani. Prizna, da je bil to zanjo velik prestop. Tu se mora spet privaditi. Ima številne nove predmete, nove učitelje, pa seveda tudi nove sošolke in sošolce, s katerimi se že precej dobro razume. Prostega časa nima

prav veliko. Ko pa le najde kakšno urico zase, poklepeta po telefonu s prijatelji, gre z njimi na pijačo, študentska kosila … Rada se ukvarja tudi s športom. Včasih pa se sprošča le s poslušanjem glasbe na svoji udobni postelji.

Na maturo se je pripravljala tako kot vsi ostali sošolci, zato nima posebnih napotkov za tak uspeh. Vseskozi je le redno delala domače naloge in se učila pred testi. Ker pa so bili ti tako pogosti, si se bil pač prisiljen tudi sproti učiti. Takega uspeha ni pričakovala. Zlata matura ji veliko pomeni, saj ji da vedeti, da lahko človek doseže tudi najbolj nemogoče in nedosegljive stvari, če se le dovolj potrudi. Pravi, da je vsak trud gotovo poplačan. Če pa se to ne zgodi, pa pomisli, da stvari le niso tako hude. Namreč, vedno bi bilo lahko še slabše.

NINA NOVAK

»S pridnim delom lahko uresničiš svoje sanje in postaneš to, kar si resnično želiš.«

Nini pomeni šolanje pridobivanje znanja, na katerem se gradi prihodnost. Vsekakor ji je SŠ posredovala tako znanje, ki ga zdaj nadgrajuje univerza. Še bolj pa ceni širino in razgledanost, ki je v današnjem svetu nujno potrebna in vsekakor zelo cenjena.

Na našo SŠ se je vpisala po nasvetu sestre, ki jo je obiskovala pred njo.
Prehod iz osnovne šole v srednjo je bil za Nino velika prelomnica in prizna, da so ji bili prvi meseci tu resnično težki. Potem pa je odkrila, da je srednja šola lahko prav zabavna.To se je zgodilo, ko je spoznala, da so profesorji zelo človeški in so dijaku v oporo. Zato bi glede šole pohvalila odnos med dijaki in učitelji.Tudi odhod iz SŠ je bil težak, saj so bila zanjo srednješolska leta zelo lepa. Šele sedaj se zaveda, koliko so ji pomenili vsi sošolci in profesorji, še posebno razrednik dr. Osolnik, ki jim je bil kot najboljši prijatelj. Njeni najljubši spomini so z izleta na Dunaj, kjer so se z razrednikom lovili po labirintih. Največji trepet od vseh predmetov je bila angleščina in prizna, da je bil to edini predmet, pri katerem je pred testi trepetala. Najljubša pa sta ji bila zgodovina in sociologija.

Zadnje leto je bilo seveda drugačno od drugih, saj so bili pred vrati mature. Pa vendar misli, da so najbolj zavestno uživali prav v 4. letniku. Njej matura ni delala posebnih preglavic, saj se vedno organizira in dela sproti. Vsem srednješolcem svetuje, da se sprotno delo vsekakor obrestuje, saj pred maturo samo še ponoviš in si tako prihraniš veliko truda.

Njen prosti čas je v glavnem zaznamoval šport. Na začetku je bil to badminton, sedaj pa večino tega namenjam balinanju. Seveda pa kot vsi drugi del prostega časa nameni druženju s prijatelji in širjenju svojih obzorij.

V otroštvu je želela postati pravnica, nato pa je ugotovila, da jo zanimata politika ter spoznavanje novih ljudi. Upa, da se bo po končani fakulteti udejstvovala na tem področju. Zdaj obiskuje Fakulteto za družbene vede, in sicer smer mednarodni odnosi.

Vsekakor zlate mature ni pričakovala, zato je bila ob prejetju rezultatov prijetno presenečena. Sicer temu ne pripisuje velikega pomena, vendar pa ji je dokaz samopotrditve.

ŠPELA KOŠIR

»Ta šola je res krasna, boste že še videli!«

Tako zatrjuje Špela Košir, do nedavnega dijakinja naše šole, letošnja zlata maturantka na poklicni maturi. Špeli ni težko hoditi v šolo, saj ji predstavlja odskočno desko za življenje in kraj, kjer je sklenila ogromno prijateljstev. V šoli je odrasla in se pripravljala na vstop v svet odgovornosti.

Noben predmet ji v šoli ni delal prevelikih skrbi, a najraje je hodila k angleščini in slovenščini, kadar so imeli književnost. Rada je imela tudi pravo, psihologijo in sociologijo. Seveda tudi zlata maturantka Špela ni marala kontrolnih nalog in spraševanja. Pravi, da so se v tej šoli zelo zabavali. V prijetnem spominu ima avlo, kjer so s sošolci vsako jutro pred poukom sedeli za mizami, se pogovarjali, delali naloge in se smejali. Četrto leto na srednji šoli je bilo zanjo drugačno,

minilo ji je hitreje in najbolj ji bo ostalo v spominu. Nekaj posebnega je bil gotovo maturantski ples.

In kateri je skrivnostni ključ do zlate mature? Špela Košir se je na zrelostni izpit pripravljala v šoli, a brez sedenja za mizo doma ne bi bilo takega uspeha, ki si ga je potiho želela, a ga še zdaleč ni pričakovala. Ko je izvedela za izid mature, so ji od sreče stekle solze po licih. Dosežka pa Špela ne pripisuje samo sebi, ampak tudi dobri razlagi profesorjev, ki so jo učili, in staršem, ki so ji stali ob strani in jo podpirali. Seveda prav pride tudi kanček sreče pri vprašanjih.

V prostem času rada poje v mladinskem zboru na Krki, velikokrat se usede tudi na kolo ali pa gre na sprehod. Ko le ima čas, se ukvarja s svojima mačkoma. Rada se druži s sorodniki, priznava pa, da preveč časa preživi pred televizorjem in računalnikom.

Kot dekletce je sanjala kar o treh poklicih: frizerskem, cvetličarskem in učiteljskem. Šolanje sedaj nadaljuje na Ekonomski fakulteti, a še vedno ne ve, ali je to res poklic zanjo. »Mogoče me pot zanese še kam drugam,« pravi.

Anita Kotar, 1.b

JANJA ZUPANČIČ

»Zmorem več kot lahko!«

Za to se je odločila, ker ni točno vedela, kaj hoče in kaj si želi. Šolanje ji pomeni možnost uveljavljanja, pridobivanja znanja in specializacije na različnih področjih. Če pa hoče dobro živeti, potrebuje denar, ki ga lahko le zasluži. ˝Hočeš, nočeš, denar, ki je sveta vladar!˝ se zaveda.

Srednješolska leta se bila zanjo lepa. Težav s predmeti ni imela, najljubša pa ji je bila matematika. V zadnjem letu so se ji poleg mature vtisnili v spomin tudi maturantski ples, četvorka v Ljubljani … Svojih priprav na maturo ni komentirala, ker noče, da bi bodoči maturanti vzeli maturo tako neresno. Meni, da je uspeh na maturi odvisen od vsakega posameznika.

Kadar se ne izobražuje, služi denar. V prostem času pa se tudi rekreira in druži s prijatelji. Sedaj obiskuje Visoko poslovno šolo v Ljubljani. Pravi, da je največja razlika od srednje šole to, da ni nič več obvezno; voditi te mora volja za doseg nekega lastnega cilja. Sedaj je njena želja postati uspešna na tistem delovnem mestu, ki bo primerno njeni izobrazbi in ga bo z veseljem opravljala.

Sama zlate mature res ni pričakovala. Veselje in občutek, da je nekaj dosegla, sta prišla šele drugi dan. Zlata matura je zanjo veliko priznanje in ji daje občutek sigurnosti vase za naprej.

Lea Kastelic, 3.j

BARBARA ADAMLJE

»Z marljivostjo se daleč pride.«

Tudi Barbara je na naši šoli obiskovala smer ekonomski tehnik. Pravi, da je bila šola resnično njen drugi dom in da ji je bila že na prvi pogled zelo všeč. O sebi pove, da se počasi in težko privadi na novo okolje in ljudi, zato ji je žal, da je morala šolo zapustiti v trenutku, ko se je popolnoma vživela. Skozi šolanje ji je največ težav povzročala angleščina, matematika ji je bila njen najljubši predmet. Ko je bila še otrok, si je želela postati vzgojiteljica, kot najstnica pa jo je pritegnilo delo v pisarni, ki jo zanima še zdaj, prav zato pa se je vpisala na Fakulteto za upravo v Ljubljani.

Rezultati mature so jo zelo presenetili, čeprav je pričakovala, da jo bo dobro opravila, ker se je učila, kolikor se je le dalo sproti. »Zadnje leto mi je bilo nekaj posebnega zato, ker sem se v tem letu največ naučila,« premišljeno zatrdi Barbara.

Šolanje ji je vedno pomenilo nekaj dragocenega, saj sta znanje in splošna razgledanost nekaj, česar ti ne more vzeti nihče in ti pride prav skozi celo življenje. Za ravnatelja in za vse profesorje, ki učijo na šoli, ne najde slabih besed, vsem se lepo zahvaljuje za njihov trud in prizadevnost.

Kadar se ne posveča šoli, največ časa preživi v družbi tistih, ki jih ima rada, ali pa se zaposli kar z računalnikom in posluša glasbo, ki jo povsem sprosti in popelje v vode, ki niso v zvezi s šolo.

Katja Adamlje in Tanja Tori, 2.b

TINA FINK

»Sanjaj, kot da boš živel večno, in živi, kakor da boš jutri umrl.«

Tudi Tini Fink je bila šola znana že iz OŠ, ki je takrat še bila pod isto streho. Za smer ekonomski tehnik pa se je odločila, ker je želela pridobiti po štiriletnem šolanju nek poklic. Ta čas ji je minil prehitro, čeprav je bilo učenje naporno, spominja pa se veselega druženja in številnih nagajivosti, ki so učiteljem »parali živce«. Morda se je tudi zato Tina odločila tu podaljšati šolanje z maturitetnim tečajem?! Zagotovo so cilji zlate maturantke drugačni: študirati geodezijo ali veterino, čeprav je v otroštvu resno mislila tudi na medicino.

Pravi, da ji je zaradi slabe osnovnošolske podlage povzročala največ preglavic angleščina, zato je tu najbolj poprijela, najraje pa je imela matematiko, predvsem zaradi prijazne in nasmejane profesorice. Sicer je delala sproti, vendar je bilo kar naporno v 4. letniku ponoviti vso snov. Intenzivno pa je ponavljala zadnjih 14 dni in to zagotovo po osem ur dnevno. Takega uspeha pa vseeno ni pričakovala in ji je zlata matura nagrada za štiriletno sprotno delo in sodelovanje pri pouku. To je njen recept za tak uspeh!

Pohvalila bi, da so učitelji znali narediti red, ko je vzdušje v razredu prestopilo meje, predvsem pa, da so nekateri vcepljali dijakom občutek samozavesti in vrednosti. Zato pohvali domačnost te šole.

V prostem času rola, plava in se druži s prijatelji. Večino svojega časa pa namenja »darilu«, ki so ji ga podarili domači prav za zlato maturo: šestmesečnemu berenskemu planšarju z imenom Polly. Z njim se najraje sprehaja!

URŠKA GAČNIK

Prijazna in zgovorna Urška pa nam svojega mota še ne zaupa. Saj je zanj še čas, ker se tudi z Urško še videvamo po srednješolskih hodnikih – šolanje nadaljuje v maturitetnem tečaju in se še odloča, kaj bo študirala po opravljeni splošni maturi. Pravi pa, da so prvi vtisi v tečaju kar razočaranje nad neresnimi sošolci in urnikom, ki ima preveč prostih ur med posameznimi urami pouka. Kritična je tudi do večjega prilagajanja profesorjev gimnazijcem, s katerimi imajo skupaj izbirne predmete.

Ampak Urška se še spomni, kako zelo je bila prestrašena prve dni pred štirimi leti, ko na šoli ni poznala nikogar in se je bilo treba predstavljati, uveljaviti, izkazati …, ko pa se je privadila na novo okolje, sošolce in učitelje, drug brez drugega niso več mogli biti. Najljubši predmeti so ji bili matematika, gospodarsko poslovanje s profesoričinim ukazom Podčrtaj!!, športna vzgoja in slovenščina. Zadnje leto je bilo posebno vznemirljivo in si je bilo treba čas dobro organizirati, toliko se je dogajalo. Največ dneva in noči je porabila za učenje, predvsem zadnje tri mesece; nastalo je veliko izpiskov, vaj … Pa se je splačalo!

Urška prizna, da je pričakovala samo povprečne ocene, zato je bilo presenečenje nad rezultati še večje. Če si cilj postaviš, ga s trdim delom in nekaj sreče lahko dosežeš! Pove, da je imela res tudi srečo z izpitnimi listki. Poleg tega pa strašnooo tremo pred odgovarjanjem, pa se je ta kar razblinila, ko je začela »razvijati« odgovor!

Zdaj živi kot drugi najstniki: pomaga doma, tudi mlajšima bratu in sestri, malo inštruira angleščino bratrance in sestrične, rada gre v družbo z vrstniki, najraje pa s fantom …

ANJA TRNOVŠEK

Znanja ti nihče ne more vzeti, vse drugo ti lahko.

Anja je na naši šoli obiskovala program ekonomski tehnik. Za to smer se je odločila, ker jo veseli delo v pisarni in samo poslovanje. Ker jo zanima pravo, se je vpisala na Fakulteto za upravo v Ljubljani, kjer se dobro počuti, najbolj pa ji je všeč sama stavba, saj je zelo moderna.

Na srednjo šolo ima lepe spomine, še najbolj tiste, ki so vezani na maturo, maturantski ples, podelitev spričeval ... Pravi, da ji je največ problemov povzročala angleščina, matematiko pa je delala z ˝levo roko˝. Vsi profesorji ji bodo ostali v lepem spominu, saj ima vsak svoje lastnosti. Na vprašanje, kako se je pripravljala na maturo, je odgovorila: »Zadnje leto se je zelo razlikovalo od prvih treh, bilo je zelo naporno, saj se je poleg vseh prireditev in obveznosti hitro bližal konec šolskega leta in poklicna matura.« Na poklicno maturo se je pripravljala sproti, tako da je ponavljala že v šoli s profesorji.

Takega uspeha na maturi ni pričakovala. Je sicer upala na dober uspeh, saj je vse dobro izpeljala. Vendar so jo rezultati presenetili. Uspeh ji veliko pomeni, tako kot šolanje samo; pridobiva si znanje, ki ga bo lahko uporabila v življenju, še posebej pa pri zaposlitvi. Na maturi pa je potrebno veliko znanja in vsaj malo sreče, pred tem pa je potrebno redno obiskovati maturitetne predmete in imeti veliko volje za sprotno učenje.

Anja je kot punčka želela postati učiteljica in je poučevala svoje igrače, kot najstnica pa je hotela delati v pisarni. V prostem času rada rola in igra odbojko, seveda pa veliko časa preživi pri prijateljicah na klepetu ali pa na sprehodu. Njen moto pa je zapisan že v uvodu.

Špela Brajer, 3.b

Vsem zlatim maturantkam se zahvaljujemo za intervjuje in jim želimo srečno pot naprej k zastavljenim ciljem!

OŽIVLJENI OBIČAJI MATURANTOV

Navade maturantov stiške gimnazije je na naši šoli raziskala predlani s svojo razredno skupnostjo Breda Kramar – nekaj iz Zbornika ob 50-letnici gimnazije, ko je že zbrala spomine nekdanjih maturantov, nekaj po lastnih spominih in zapiskih v knjigah, ki so v šolskem arhivu. Sestavili so program, ki ga zdaj vsako leto izvedemo ob podelitvi spričeval konec maja. Seveda pa je program tega dne prilagojen izvirnosti generacije posameznega leta! Proslavljanje zadnjega dne pouka poteka nekako takole:

Izobešanje osmrtnice za smrt razreda, ki simbolizira zaključek šolanja (na vrata, stene)
V poslovitvenem ritualu – »veseli pogreb« so na duhovit način vključeni vsi, ki so bili s šolo ali razredom povezani, torej tudi profesorji in dijaki nižjih letnikov. Osmrtnica (po shemi običajnih osmrtnic) visi na vsakem zaključnem razredu, vsebina je duhovita, likovno svobodna. Navedene so značilnosti in posebnosti razreda (tudi osebne značilnosti dijakov), posebnosti širše družbene skupnosti (v občini, državi …) v odnosu do šolske politike. Na koncu so navedeni vsi žalujoči (to so profesorji z njihovimi duhovitimi značilnostmi).
Jezik je lahko starinski, narečni …

Ritual v šoli
Temeljni atributi maturantskih obhodov so: ključ, krsta, bandero/sprevod z mučilnimi orodji (s šolskimi potrebščinami), enica/cvek. Pri nas so **ključ, enica, šolske potrebščine**.

Izdelan je **program**, v katerem z besedo in petjem pokažejo svoj odnos do šole, profesorjev, predmetov in sestavin, ko so štiri leta sooblikovale njihovo dijaško življenje. Poseben del so zahvale profesorjem (drobna pozornost!).
Himna Gaudeamus igitur, **litanije, šest resnic o naši šoli, deset šolskih zapovedi idr.**

Predaja ključa poteka ob izvedbi nekaj šaljivih nalog med tistimi predstavniki razredov, ki se potegujejo za ključ.

Sprevod po kraju
Sprevod v Ivančno Gorico poteka po šolski pešpoti mimo Livarja (pred Občino oz. žel. postajo). Tu poteka program za prisotne krajane in mimoidoče: spet predstavijo del programa, sežgejo oz. uničijo cveka, ples četvorke pod vodstvom plesne šole. Sledi zahvala plesni šoli, maturante nagovorita župan in ravnatelj.
(Predhodno to najavimo zaradi cestne zapore med prireditvijo!)

Zapis posameznega razreda v kroniko maturantov (po zgledu nekdanjih generacij stiške gimnazije). Uvedena je debela knjiga, kamor se vpisujejo maturanti in po želji kaj pripišejo.

PROGRAM OB SLOVESU ZAKLJUČNIH LETNIKOV (26. 5. 2004)

V RAZREDU
Izobesiti osmrtnice *(vrata matične učilnice, avla)*
Slikanje po razredih, v razredu podelitev spričeval, priznanj, zahvala razredniku.

PRED ŠOLO
Sprevod *»žalujočih« s cvekom in šopki iz kontrolk ob pesmi Kako lepo je biti maturant, litanije.*
POVEZOVALEC prebere eno ***osmrtnico*** *(4. a); v nagovoru zbranim razloži smisel obredov: predstavi pokop letnika generacije 2004.*
Himna gaudeamus igitur
Zahvala *učiteljskemu zboru: trgovci, ekonomisti, gimnazijci*

Predajo ključa *vodi 4.b; stare ključe izročijo v arhiv (ravnatelju), uvede se skupni ključ za vse programe.*
POVEZOVALEC povabi vse zbrane v »žalni« sprevod v Ivančno pred Občino na četvorko.

Sprevod *»žalujočih« s cvekom in »šopki« ob pesmi Kako lepo je biti maturant in litanijah odide v Ivančno.*

V IVANČNI GORICI
POVEZOVALEC prebere ***osmrtnico****, pozdravi zbrane, razloži* ***potek obreda****: predstavi pokop letnika generacije 2004 in napove četvorko.*
Zapojejo himno Gaudeamus igitur.
Slovo od cveka *(zažig ali uničenje) in šopkov starih nalog.*
Četvorka
POVEZOVALEC se zahvali plesni šoli, zaželi uspeh na maturi ...

Po želji nagovori maturante ravnatelj, župan …

OSMRTNICA – 4.b (2004)

Dragi bodoči maturanti in maturantke!

Po neštetih urah pouka, po milijonskih grožnjah s popravci in ukori, po številnih kozlarijah in salvah smeha, po parih solzah,… skratka po štirih letih,… Konec je. Konec. Vsega je konec. Konec je:

- *Jasmine lepote*
- *Katjinega vrtenja palčk*
- *Petre, centra Krajine*
- *Samoživciranja Špele C.*
- *Profesionalnih esejev Leje*
- *Največjih lepot Dolenjske: Riane in Anite*
- *Najmočnejšega slovenskega glasu: Mance Zupančič*
- *Plesnih sposobnosti in pozitivizma naše Urše*
- *Izginjajočih kg Katje Š.*
- *Profesionalnega šofiranja Eve Čampa*

- *Špelcinih vicev o medvedku*
- *Janjine izstopajoče glasnosti*
- *Organiziranosti Karmen Grivec*
- *Večnega paradoksa: šolski uspeh v obratnem sorazmerju z obiskom pouka-Tina Medved*
- *Nepozabnega smeha Boni Mirt*
- *Mateje Zupančič in njenega šarma*
- *Bizarnih Tanjinih zdravstvenih problemov (med kontrolno ne vidi na kalkulator)*
- *Ajdinih izredno tihih intelektualnih izpadov*
- *Sramežljivosti naših kameradov Muhiča, Pifija*
- *Ljubezenskih neuspehov naših donžuanov Strnada, Pevca*
- *Rastoče pleše Gregorja Ostanka*
- *Skrajne odklonskosti Andraža B.*
- *Nadvse dragih prevozov, ki jih je omogočal Matej*
- *Špricanje telovadbe s strani Blaža in Boštjana*
- *Pojave, ki se ji reče Udab-po domače Dejan*
- *Kemije, da, kemije Linec*
- *Večne bledice našega Jurca*
- *Šahovske nesposobnosti Tonija K.*

Trpeli smo dobra štiri leta, nekateri celo več, in trpljenje se še kar nadaljuje, dobre stvari pa se končujejo. Skrbi nas prihodnost, a vseeno se obračamo nazaj s solzami v očeh. Sentimentalnost pride z leti - to vas še čaka, in le-ta nas sili v dostojno slovo.

Od vseh naših spominov in praštevilnih anekdot se bomo poslovili v sredo, ko bomo predali svoj prestol mlajšim … Na mladih svet stoji, nas pa počasi že daje križ in skleroza, zato se bomo poslovili.

Kljub temu poudarjamo, da na tej šoli nikoli ni bilo in ga nikoli ne bo takega razreda, kot smo mi. Lahko povprašate svoje (m)učitelje, zagotovo so nas shranili na trdi disk. Seveda smo vas pripravljeni inštruirati, kako postati carji, a takih naravnih talentov, kot smo mi, ne delajo več.

Smrk, smrk… Sami veste, da bo za nami ostala praznina. V sredo, 29. 05. 2004, bomo tako pokopali poslednjo spodobno maturantsko generacijo.

Na pogreb ste vabljeni vsi, ki jim tradicija nekaj pomeni, in vsi, ki razumete, kaj pomeni ločitev ljudi, ki so si v štirih letih delili vse - uspeh, srečo, žalost in nenazadnje cigarete.

Večno vaš, naš 4.b

LITANIJE (4.a, 2004)

Prfoks, usmili se.
Matura, usmili se.
Prfoks, usliši se nas.
Matura, usliši se nas.

Gospod Milan, oče napredka – prosi za nas!
Vsi lingvisti –
Gospa Breda, ki kot babica še mlajša zgleda –
Gospod Matko kolo zamenjal za otroško je lopatko –
Gospa Maja, zaveznica voznikov –
Gospod Gregorij poduhovljeni
Gospod Marjan, Freudov naslednik –
Gospa Irena, utelešena prijaznost in dobrota –
Gospod Edvard, oče športa –
Gospod Andrej, varuh Princa –
Gospod Jože žlahtni –
Gospa Maruša, vir energije –
Gospod Franci, vodnik svete šole –
Vsi gospodje mučeniki zgrešene šolske zbornice –
Vrata učenosti –
Matura, vrata nebes –

Ponavljajmo skupaj:
Naj vsi profesorji začnejo iskati ideale v našem špricanju, ukorih in cvekih; tako bomo rešeni vseh hudih ur grmenja in bliskanja profesorjev.

Tako je bilo, je in bo na veke vekov.

Konec je!

L I T A N I J E (4.c, maj 2005)

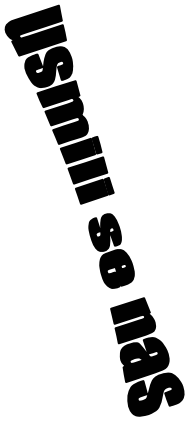

1. Gospa **Marija Majzelj Oven** – preganjalka alkohola in cigaret, .
2. Gospa **M. Vozel Verbič** – komaj čakajoča na penzijo,
3. Gospodična **Ana Godec** – zaščitnica revije Podjetnik,
4. Gospa **Alenka Grgur** – Rimljanka, Grkinja, plemkinja, grofica, vse v enem, pri zaključevanju usmili se nas
5. Gospodič **šolski zvonec** – zmeraj prepozen,
6. Gospod **ravnatelj Jevnikar** – preganjalec obutih,
7. Presveti **odmor** – zmeraj prekratek,
8. Dragi **kopirc** – za kontrolke nikoli pokvarjen,

9. Gospodič **Andrej Svete** – zavetnik Princa,
10. Gospod **F. Grlica** – vsakoletni udeleženec mature na Ricu,
11. Gospodič **Viktor Stare** – zaščitnik nas mučencev pri profesorjih,
12. Brezsrčni **radiatorji** – ponavadi mrzli, pri hišniku - kurjaču prosite za nas

13. Gospod **Matko Peteh** – težko pregovorljiv za prestavit kontrolko,
14. Gospod **F. Pajk** – skoraj nič strog za na sprehod,
15. Gospod vratar **Trontelj**, ko rabimo ključ,
16. Draga **ura** – nikoli točna,
17. **Kavni avtomat** – požiralec denarja,
18. Nadvse sveti **plonkec** – prevečkrat opazen,

D E K A L O G - 10 Š O L S K I H Z A P O V E D I
(4.c, maj 2005)

1. Vedno veruj v plonkec!
2. Ne skruni Princevega imena!
3. Posvečuj odmore, vikende in počitnice!
4. Spoštuj pravila špricanja, da boš dolgo užival in ti bo trpljenje v šoli prihranjeno!
5. Ne ubijaj jezikave narave sošolcev!
6. Ne trosi nečistoče po svetih hramih Princa (v šoli je ta zapoved izvzeta, zato da imajo čistilke delo)!
7. Ne kradi tujih idej za plonkanje, ampak tudi sam na tem področju postani inovativen (morda dobiš Jurčičevo nagrado za posebne dosežke)!
8. Ne pričaj pri profesorjih zoper sošolce!
9. Ne želi svojega bližnjega pozitivne ocene (v parlamentu že obravnavajo zakon o seštevanju enic za končno oceno)!
10. Ne želi svojega bljižnjega počitnic, ker pač nima popravca (ti boš tako ali tako drugo leto (tako kot preteklo) imel celo leto počtnice kar v šoli)!

ŠEST RESNIC O NAŠI ŠOLI
(4.c, maj 2005)

Šest glavnih resnic o naši šoli se glasi:

I. da na žalost obstaja zbor profesorjev;

II. da je zbor profesorjev sestavljen iz nepravičnih sodnikov, ki špricanje plačujejo z neopravičenimi urami in plonkanje z nezadostno;

III. da so tri svete šolske osebe: oče ravnatelj Jevnikar, sinovi in hčere profesorji in Sveti duh, ki nikoli noče prišepetavati;

IV. da se je zbor profesorjev razčlovečil, da bi nas s svojo neusmiljeno vzgojo v šoli prisil k učenju, da bi postali vsaj za silo vredni za kakšno delo;

V. da je neusmiljenost profesorjev neumrljiva;

VI. da je milost profesorjeva za napredovanje nujno potrebna (sami pa o tem nočejo niti slišati!).

Mojca Ramovš, 4.c, maj 2005 (za zaključno prireditev četrtih letnikov)

BRŠLJAN – literarni predhodnik Iskric

Na prijazno povabilo vaše mentorice prof. Kramarjeve, da naj ob 50. obletnici prve mature na gimnaziji v Stični kaj napišem v vaše Iskrice, sem se odločil, da bom predstavil prvo dijaško literarno glasilo na stiški gimnaziji, predhodnik sedanjih Iskric, ki se je imenoval BRŠLJAN.

Bršljan je začel izhajati proti koncu l. 1950, pisali in »izdajali« pa smo ga ambiciozni »literati« iz 3. b razreda nižje gimnazije, pozneje pa so poleg ustanoviteljev sodelovali v njem tudi nekateri dijaki iz drugih, t. i. zanamskih razredov. Naš razred je bil namreč kar 5 let najvišji na

šoli, saj se je gimnazija postopoma spreminjala iz nižje v višjo gimnazijo, vsako leto en razred višje. Objavljali smo svoje pesmi in črtice, kot je v takih glasilih navada, poleg tega pa tudi ljudske pesmi in pripovedi iz naše domače okolice in celo prevode ruskih in bolgarskih pesmi. Bršljan je bil tudi ilustriran; za ilustracije in opremo oz. naslovne strani pa je skrbel naš najboljši risar v razredu, Lojze Koporec.

Bršljan je izhajal samo v enem (!), na roko pisanem izvodu, pisale pa so ga naše sošolke, ki so imele najlepšo oz. najlažje berljivo pisavo. Izmislili smo si ga dijaki sami, ko smo pri slovenščini slišali o takih glasilih po starih slovenskih šolah. Sodelovanje pri tem lističu je v veliki meri pomagalo povečati naše zanimanje in prijazen odnos do slovenščine, ki je tudi takrat bila eden izmed najbolj neprilju bljenih šolskih predmetov. Matematiko npr. smo spoštovali in se je bali, slovenščine pa samo ne imeli radi.

Najlepše pesmi sta v Bršljanu objavljala Rafko Groznik – Pevček in Stane Tomc – B. Jutrov. Prve pesmi in vse druge prispevke smo sramežljivo objavljali pod psevdonimi, kasneje pa smo se ojunačili in jih podpisovali s polnim imenom in priimkom.

Rafko Groznik je do tedaj že velik del svojega mladega življenja s težko boleznijo prebil po bolnišnicah, kar se je odrazilo tudi v enem od njegovih sonetov:

Samo še v sanjah slišim sladke glase
Amorja, ki o sreči tihi poje.
Edini glas, ki zmaga krute boje,
v življenju lepše nam oznanja čase.

Čvrstó življenje vklepa me v opase,
elegično je vse življenje moje,
v mrtvaške zgodnje deva me povoje,
iz mlad´ga srca roža smrti rase.

Izprale solze so mi mlado lice,
večer za zoro zgodnjo mi prihaja,
azur neba zakrile so meglice.

Nevesta hladno mi rokó podaja,
krase mrtvaške mi glavó cvetlice,
iskaje srečo v Had moj duh odhaja.

Najbolj znana pesem Staneta Tomca pa je bila Za topoli, katero smo mnogi sošolci znali in jo še tudi danes znamo na pamet:

Za topoli, za topoli tam je skrita tiha vas,
za topoli, za topoli tam zavriskal bi na glas.

Za topole, za topole tja mi duša hrepeni,
za topoli, za topoli tam prebivaš dekle ti.

Pa so daleč ti topoli, jaz do njih ne bom prišel,
sam med žalostnimi bori bom počasi onemel.

Ne samo ti dve, ampak tudi vse druge pesmi v Bršljanu so bile otožne in polne skrbi za prihodnost. Samo dobrih pet let je bilo od konca druge in najbolj strašne vojne 20. stoletja, ki smo jo vsi doživeli in še čisto sveže čutili tudi njene posledice.

V šoli smo veliko slišali o zapisovalcih ljudskih pesmi in jih hoteli posnemati, zapise pa objavljati v Bršljanu. Tudi sam sem bil med njimi. In ko mi je najbolj znana pevka, Brdajsova Ihana iz Šentpavla celo zimsko popoldne pripovedovala in pela stare ljudske pesmi, jaz pa sem jih vneto zapisoval, je proti večeru, ko je morala v štalo, rekla: »Tačas, ko me boš čakal, pa pesmi prepisuj iz telih bukvic. Jih je še dosti lepih notri.« V zelo stari in obrabljeni pesmarici so res bile, razen ene ali dveh, vse, katere mi je povedala. Jaz pa jih seveda nisem prepisoval in tudi pri drugih pevcih in pripovedovalcih sem postal zelo previden in vedno preveril, ali so, kar mi stari ljudje pojejo in pripovedujejo, to slišali od svojih dedov in babic ali pa so kje prebrali. Objavljati smo hoteli samo še nikjer zapisane stvari.

Poleg »uradnega« Bršljana smo začeli izdajati tudi ilegalen CRÉNEAU (Strelna lina), v katerem smo želeli objavljati kritiko in smešne dogodke iz gimnazijskega in internatskega življenja. Vendar dalj od prve številke nismo prišli in še ta se ni ohranila. V spominu pa

mi je ostala Stiška marseljeza, ki je sicer himna Francije in se v originalu glasi:

Marchons, marchons, qu'un sang impure abreuve nos sillons! (Naprej, naprej, nečista kri, naj brazde naše napoji!)
Pri kritiki slabe hrane v internatu pa smo v Créneauju to prevedli v: Mangeons, mangeons, en sam krompir opoldne in zvečer! (Jejmo, jejmo …)

Bršljan je leta 1955 skupaj s svojimi ustanovitelji odšel iz gimnazije; ustanovitelji na univerzo in razne druge šole po Sloveniji, Bršljan pa »v večni mir in pokoj«.

Izmed bršljanovcev, kot smo imenovali sami sebe, se sicer kasneje nihče ni ukvarjal z leposlovjem, vendar sem prepričan, da smo imeli in še imamo težav s slovenščino manj, kot bi jih imeli brez Bršljana. Predvsem pa so nam s tem ostali lepi spomini na tiste, sicer neprijazne in hude čase naše mladosti.

Najbolj vesel sem bil svoje prve, samo moje knjige Šepavec, ki mi jo je kot »najboljšemu učencu v razredu«, kot piše v posvetilu, ob koncu 4. razreda OŠ najbrž za svoj denar kupila in podarila učiteljica Jožica Kavčič. Še danes je Šepavec na častnem mestu v moji »knjižnici«, skupaj s Homerjem, Svetim pismom, Tolstojem, Prešernom, Dantejem idr.

Najbolj sem bil razočaran, če se omejim le na gimnazijska leta, ko nisem dobil že tako rekoč odobrene štipendije, ker sem uradniku na okraju na vprašanje, ali so šli starši volit, po resnici odgovoril, da niso.

Najbolj žal pa mi je, da sem na stenčasu javno napadel svojo profesorico in razredničarko Maro Šuštar, ki je nas vse imela srčno rada. Vsem je pomagala, motilo pa me je, da je tistim, ki so se najtežje učili, včasih malo pogledalo skozi prste in posredovala zanje tudi pri drugih profesorjih. Sram me je in me bo do konca življenja.

Miha Prijatelj, jubilant stiške gimnazije

ANKETA O NOVI GENERACIJI

Začeli smo novo šolsko leto in tudi letos je na naši šoli veliko novih dijakov. Čeprav se prvo ocenjevalno obdobje že izteka, smo se odločili**,** da anketiramo dijake 1. letnikov z namenom, da izvemo njihove prve vtise o naši šoli. Seveda pa ne moremo tudi mimo njihovega prvega srednješolskega dne.

Večina anketiranih dijakov je kot asociacijo na prvi šolski dan navedlo koruzo. Seveda pa sem spada tudi moka in ostale stvari. »Fazanskemu krstu« se pač le redki izognejo. Med dijaki pa je vladala tudi nervoznost in prilagajanje na novo okolje.

Na odločitev dijakov za izbiro naše srednje šole je najbolj vplivala bližina šole ter ponujeni programi (upajmo da jih bo v prihodnje še več). Nekaterim dijakom pa starši niso dovolili šolanja v Ljubljani ali Novem mestu (starši najbolj vedo, kaj je dobro za njihove otroke).

Dijaki o profesorjih nimajo opredeljenega mnenja. Večina jih meni, da so nekateri bolj, nekateri pa manj prijetni. Le nekdo pa meni, da so strogi (saj nekateri so res=)).

Večinoma so se pričakovanja dijakov glede šole izpolnila. Nekateri pa so glede šole malo razočarani. Ups, tega pa ne bi smelo biti. Poskušajmo jim ostali dijaki in tudi profesorji šolo pokazati še v lepši luči, kot smo je do sedaj.

To je le kratek povzetek prvega šolskega dne. Sicer pa smo ga vsi doživeli, le da vsak na drugačen način.

Lea & Lea, 3.j

NOVE UČITELJICE SE PREDSTAVIJO

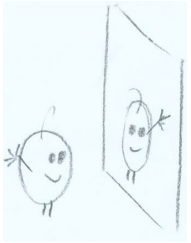

Jana Kastrevc – prof. slovenščine

Uredništvo Iskric me je prosilo, naj povem nekaj o sebi, ker sem »nova« na šoli. Zato se bom na kratko predstavila oz. odgovorila na vprašanja, ki so mi jih zastavili dijaki.

Sem Jana Kastrevc, profesorica slovenščine. Za študij slovenskega jezika in književnosti me je navdušila moja profesorica slovenščine na gimnaziji. Upam, da bo tudi meni to uspelo pri kakemu dijaku. Trenutno živim v Grosupljem, drugače pa sem doma iz Novega mesta. V prostem času, ki ga imam dandanes zelo malo, hodim v hribe, na daljše sprehode, berem knjige ali pa si ogledam kakšno filmsko ali gledališko predstavo. Drugače pa sem odkrita in vesela oseba, ki pozitivno gleda na svet okoli sebe.

Na to srednjo šolo sem prišla čisto po naključju. Lahko bi rekla, da sem bila ob pravem času na pravem mestu. Tega sem zelo vesela, saj se tu zelo dobro počutim in uživam v poučevanju, za kar so zaslužni tako dijaki kot sodelavci. In če bi od kogarkoli dobila negativno mnenje glede poučevanja, bi to skušala čimprej izboljšati oz. popraviti. Konec koncev smo vsi samo ljudje in nihče ni nezmotljiv. Drži pa tudi, da se na napakah učimo vse življenje.

Zadnje vprašanje, ki ste mi ga zastavili, pa se je glasilo: *Kako doživljam svoja leta zdaj, ko sem profesorica in opazujem dijake?* Velikokrat se spomnim na svoja dijaška leta in po eni strani razumem dijake, ki imajo svoje probleme, bodisi družinske, ljubezenske, učne, po drugi strani pa se moram *»držati vloge profesorice«* in učinkovito izpeljati pouk do konca šolskega leta.

Nevenka Kamenik – prof. matematike

Prihajam s Štajerske, natančneje s Pake pri Mislinji. Svoja najstniška leta sem preživela na Gimnaziji Velenje, kjer sem se tudi navdušila

za študij enopredmetne matematike. V prostem času najraje kolesarim, smučam ali plavam.

Za poučevanje na naši šoli sem se odločila, ker mi je že prvi stik z vami dal občutek, da ste prijazna in odprta šola.

S strani dijakov sem vesela vsakršnega mnenja glede svojega dela. Rada vidim, da mi stvari, ki jih motijo glede mojega poučevanja, povedo naravnost, da skupaj poskušamo najti boljšo pot do uspeha.

Zdaj, ko sem profesorica in opazuje dijake, ugotavljam, kako lepa in brezskrbna so srednješolska leta. Izkoristite jih maksimalno!

Valentina Tehovnik – prof. glasbe

Sem Valentina Tehovnik. Prihajam iz majhnega mesta na Štajerskem, imenovanega Slovenske Konjice. Glasba je moja zvesta spremljevalka že vrsto let. Predstavljala je velik del mojega življenja že v osnovnošolskih letih; tako velikega, da sem kasneje poleg gimnazije obiskovala tudi Srednjo glasbeno šolo v Celju, kjer sem igrala klavir. Ko se je bilo potrebno odločiti, kako in kaj po srednji šoli, je bila moja odločitev jasna. Študij sem zaključila na ljubljanski Akademiji za glasbo, smer glasbena pedagogika.

V preteklem šolskem letu sem opravljala pripravništvo na Srednji vzgojiteljski šoli in gimnaziji Ljubljana, kjer sem prvič dobila namig za poučevanje glasbe na vaši šoli. Med vami se počutim prijetno, sproščeno in ustvarjalno. Cenim, da so dijaki prvih letnikov, ki so pod mojim glasbenim okriljem, pripravljeni na delo in upam, da radi prihajajo na moje ure glasbe. Vsak iskreni namig dijakov v zvezi z mojim poučevanjem je seveda dobrodošel. Učenje je zagotovo pot, na kateri se lahko veliko naučita učenec in tudi učitelj.
Še posebej me veseli, da se vsak torek srečujem s skupino dijakov, ki jim petje predstavlja posebno veselje. Ni nas veliko pevskih navdušencev. Še vedno pa obstaja možnost, **da se nam pridruži še kakšen pevec ali pevka**, pa tudi če k nam pokuka za eno samo pevsko vajo. Vsakega obiska bomo veseli.

V SPOMIN

SLOVO
(Tomažu, umrl 30. 10. 2005)

Vedno, ko sem te videla, si bil nasmejan in dobre volje. Imel si čudovit nasmeh, ki ga še vedno vidim, ko se spomnim nate. Tvoje oči so izžarevale posebno toplino in moč. Bil si v najlepših letih življenja, a si se odločil, da nočeš več živeti. Tvoja odločitev je bila nenadna in jo še vedno ne morem doumeti, vendar te ne obsojam. Hudo je zato, ker te ne bom več videla, slišala … Prekmalu si dal slovo življenju, vendar boš v mojem srcu za vedno! Za vedno, dokler se spet ne vidiva!

Lea

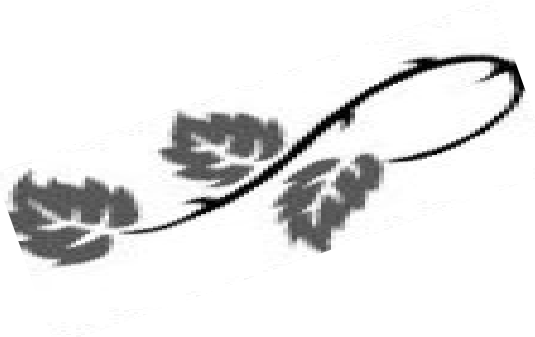

NA POMOČ

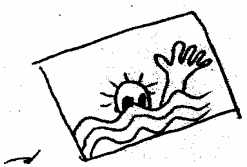

Spoštovana ga. psihologinja,

za Vas smo pripravili tri kratka vprašanja v zvezi s šolo in to tematiko Na pomoč:

Kateri problemi najbolj težijo dijake na naši šoli?

Kako Vi kot psihologinja razumete težave nas dijakov in česa nikoli ne bi svetovali?

Po katerem življenjskem motu pa se Vi držite in kaj bi na naši šoli še spremenili,če bi lahko?

Dragi dijaki.
Menim, da zastavljena vprašanja ne sodijo v to rubriko. Zato vam odgovarjam le z opredelitvijo šolskega svetovalnega dela in predstavitvijo svojih prioritetnih nalog.

Temeljna naloga šolske svetovalne službe je, da se na podlagi svojega posebnega strokovnega znanja preko svetovalnega odnosa in na strokovno avtonomen način vključuje v kompleksno reševanje pedagoških, psiholoških in socialnih vprašanj vzgojno-izobraževalnega dela v šoli s tem, da pomaga in sodeluje z vsemi udeleženci na šoli in po potrebi tudi z ustreznimi zunanjimi ustanovami. Del našega dela je vezan na šolsko zakonodajo, vsi skupaj pa se moramo truditi za ustvarjanje čim ugodnejše šolske klime in posameznik ne more veliko spremeniti.

Pri svojem delu se največ ukvarjam z učno in vzgojno problematiko ter s poklicno orientacijo. Glede razvojne posebnosti srednješolcev (puberteta) pa so pri dijakih na prvem mestu identitetne krize in konflikti z avtoritetami (starši, vzgojitelji …).

Predvsem jemljem probleme dijakov resno. Zavedam se, da so lahko že malenkosti za mladega človeka resen problem. Kadar pa nekdo poišče mojo pomoč, sem mu dolžna svetovati v skladu z doktrino šolskega svetovalnega dela.

Pozdravljeni!

Mene pa zanima predvsem vaše mnenje o današnji osveščenosti med mladimi o vsakršnem nasilju med vrstniki. Kako lahko spregledamo včasih, ko nekdo pravzaprav potrebuje pomoč, pa naj bo to v zvezi s šolo ali pa preprosto sprejemanje v določeno družbo, skupino? Ko ga/jo že po predsodkih drugih ne sprejmemo ali pa poskušamo z njim/njo vzpostaviti stike… Zakaj se znašajo nekateri na koga in ali res drži to, da na tak način skušajo le sebe povzdigniti? Mogoče to nekateri niti ne opazijo ali pa so morda le nekateri ″prezaposleni″ sami s seboj, da pozabijo na čustva drugih.

Opazovalka

Ker si odprla temo o nasilju, sem se odločila napisati nekaj splošnega o tej problematiki.
Nasilje med vrstniki ni nov pojav. O pogostosti nasilja med vrstniki se ustvarja le mnenje, ki je odvisno od več dejavnikov, predvsem od občutljivosti posameznikov za ta pojav. V zadnjih petih letih je opaziti povečano pozornost na tem področju. Pozitivno pri tem je to, da nas ponovno opozorijo na pojave, na katere smo se že navadili in se zato ne odzovemo nanje. Negativna stran pa je v tem, da se dogajanja prikažejo v pretirani obliki, zato je potrebno spremljati dinamiko pojava objektivno.

Za obravnavo določenih oblik nasilja med šolajočo se mladino je najbolj specifičen in pogosto uporabljen izraz „bullying“ – ustrahovanja oziroma trpinčenje. O njem tako malo vemo:

- ker nasilneži in žrtve o tem molčijo,
- zdi se, da odrasli ta pojav podcenjujejo in ga pozno zaznajo,
- v mnogih kulturah pričakujejo od otrok, da sami rešujejo probleme,
- pogosto se čuti žrtev osramočeno, ponižano, noče priznati sebi in drugim, da je socialno manj iznajdljiva, da se ne zna braniti,
- tudi starši se sramujejo otrok, ki niso uspešni v socialnih stikih.

O žrtvah in nasilnežih oziroma njihovih lastnostih je veliko napisanega. Nemalokrat pa so nosilci obeh vlog. Ne smemo pozabiti, da nasilje, ki ga otroci doživljajo doma, dostikrat ostaja prikrito, vendar pa ga otroci prinašajo v šolo, v odnose med vrstniki in do učiteljev.

Ko se učenec vplete v nasilje med vrstniki, bodisi kot žrtev ali kot nasilnež, se pogosto pokažejo spremembe v vedenju, učnemu uspehu, komunikaciji z vrstniki ... Le dobro poznavanje značilnosti žrtev in nasilnežev nam pomaga pri razumevanju sprememb pri dijaku in pri ukrepanju. Žal tega znanja večina ljudi nima, žrtve navadno dolgo ne spregovorijo o trpinčenju in pogosto smo okupirani s svojimi problemi, zato tako pogosto spregledamo težave naših bližnjih.

Nudenje pomoči poteka po nekem vzorcu. Najprej mora človek opaziti, da nekdo rabi njegovo pomoč, da je v stiski. Tu igra veliko vlogo njegova empatija, to je sposobnost vživeti se v čustva in položaj druge osebe. Tisti, ki so manj empatični, sploh ne začutijo, da je posameznik v stiski. V praksi je navadno tako, da takrat, ko je več navzočih, je manjša pripravljenost posameznika, da bi pomagal, in daljši je čas, ko kdo res nudi pomoč. Celo če kdo že sklene, da bo pomagal, ga utegne zavirati navzočnost drugih.

Odgovarjala je psihologinja Marjeta Šlajpah Godec.

SPROSTITEV

V ljubezenskih pismih se skrivajo tudi značajske lastnosti sporočevalcev/ zaljubljencev:

SAMOVŠEČNEŽ: ... Bila si drugačna od drugih deklet, igriva, nasmejana in preprosto si odstopala od drugih deklet ... **Pustiva zdaj to, vrniva se k meni.** Jaz sem bolj suh in visoke postave, ki sem tam odstopal kakor ti. Saj sem igral in zabaval ljudi ...

ROMANTIK: Ko pogledam luno, se odseva tvoj obraz in zvezde plešejo okoli tebe. ??? Zato te prosim, da mi prisluhneš ob tem pismu.

NEUSMILJEN: Od tiste noči si te ne morem izbiti iz glave.

PREŠERNOSLOVEC: Če ne bom umrl od lakote in prevelikega hrepenenja po tebi, se bom kar ubil.

UMETNIK: Ne ponujam ti denarja, avtomobilov, hiš ... lahko ti ponudim samo večno, gorečo ljubezen.

LJUBIMEC: Sam sem bolj preprost in zadržan, ampak povem ti, da ljubiti dobro znam.

Domača naloga
1. Naloga: Frazem obrisati se pod nosom uporabite v daljši, jasni in ustrezni povedi.

Rešitev:
Danes je zelo mrzlo, poleg tega pa še močno dežuje, zato se moram znova obrisati pod nosom.

Obrisati se pod nosom ni težko, težje je delati in jesti.

2. Naloga: Dokončajte frazem Kovačeva kobila …

Rešitev:
Kovačeva kobila je mlade imela.

Oznaka osebe iz romana Džank, Gemma:

Nihče od četverice ni vedel, kaj počne. Kmalu so se začele stvari, ki si jih niso znali pojasniti, zato Gemma nekega dne zanosi.

Zelo jasno stališče o Kafki: Kafka bi moral ubogati očeta in pošteno služiti denar, če pa se je že odločil, da se bo ukvarjal z umetnostjo, naj pa ne jamra.

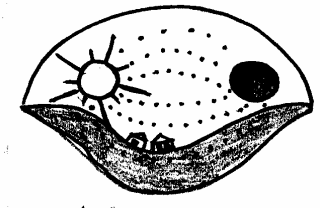

ZGODILO SE JE

V KAMEN SMO VKLESALI SEBE

Prvega in drugega dne pouka so se trije dijaki naše šole udeležili delavnice Grosuplje – mesto kipov.

Katarina Zadražnik in Katja Adamlje iz drugega letnika ter Rok Adamlje iz tretjega letnika Srednje šole Josipa Jurčiča Ivančna Gorica so se po pouku prvega in drugega septembra 2005 odpravili v grad Boštanj in tam v družbi profesionalnih kiparjev klesali kamen.

Otroci in mladi so kamen klesali ročno z dleti in kladivom, medtem ko so si odrasli pomagali tudi z električnim pnevmatskim orodjem.

Katja, Katarina in Rok ter njihova mentorica likovnega krožka so v kamen vklesali INICIALKE (začetne črke) svojega imena. Pogovarjali smo se tudi o pomenu sklepnega kamna pri portalu in izpeljali nekaj poskusnih sklepnikov.

Kiparji so nam pokazali, kako se drži dleto pa mahne z macolo; kako dobiš pikasto, hrapavo in črtasto površino; kako črko vdolbeš in kako izklešeš kamen, da črka stoji nad površino. Nazadnje smo s pnevmatsko »mašinico« spolirali gladke površine.

Na delavnico prihodnje leto pridemo v še večjem številu! Kamne, v katere smo se med klesanjem »potopili« in zaljubili, pa bomo obdržali za spomin.

Anja Šmajdek, akademska kiparka

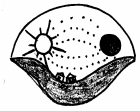

5–DNEVNA EKSKURZIJA V PARIZ

Minilo je dobra dva tedna, ko smo se nekateri dijaki skupaj z našimi profesorji vrnili s petdnevnega potepanja po Franciji in njenem glavnem mestu – Parizu.

Zgodaj zjutraj 19. oktobra se nas je petinštirideset dijakov, trije profesorji, dva voznika in vodič odpeljalo iz Ivančne Gorice. Pot nas je vodila skozi Avstrijo in Nemčijo do **Strasbourga.** Ustavljali smo se na dve do tri ure. Prvi daljši postanek je bil v **Ulmu**, kjer smo si ogledali znamenito katedralo. Po prihodu v Strasbourg smo se sprehodili po glavnem mestu Alzacije (znamenitost so štorklje), nato odšli v hotel, pojedli večerjo in zaspali.

Drugi dan smo se polni pričakovanj odpravili proti mestu ljubezni – Parizu. Peljali smo se skozi francoske pokrajine: la Lovraine (glavno mesto je Orleans – znano predvsem po Ivani Orleanski), la Champagne (glavno mesto je Reims), la Picardie, l' ville de France – Pariz. Krajši postanek smo naredili v **Reimsu**. Po šesturni vožnji smo prispeli v **Pariz** in se povzpeli tja, kamor smo si vsi najbolj želeli, na Eifflov stolp.

Naslednji dan smo nadaljevali z ogledi mesta: Louvre (znamenita slika Mone Lise), Montmartre, Elizejske poljane, Notre – Dame, Place

de la Concorde, Place de la Republique, Arc de Triomphe, Sainte Chapelle, Slavolok … Popoldne smo imeli več kot dve uri časa, da smo se lahko samostojno sprehajali po ulicah in nakupovali oblačila, obutev, hrano, spominke. Zvečer pa smo se z ladjico peljali še po reki Seni, kjer smo si pod mostom zaželeli željo in nato poljubili najbližjega na lice.

Zadnji dan smo si ogledali še **Versailles** (dvorec Sončnega kralja, Ludvika XIV). Po končanem ogledu smo se odpravili proti domovini. Ustavili smo se še v znanem francoskem turističnem središču **Chamonix**. Po dolgi nočni vožnji smo zjutraj prispeli v Ivančno Gorico.

Na tej ekskurziji smo doživeli veliko lepega. Ne smem pa pozabiti omeniti našega vodiča, brez katerega bi bilo potovanje manj zanimivo, saj nam je v teh kratkih petih dneh povedal zelo veliko informacij o nepozabnem Parizu.

Sabina Zupančič, 1.b

A Paris

Aux Champs-Elysées
nous nous sommes promenés,
nous avons visité
presque tous les quartiers.
Nous avons trouvéde nouveaux amis,
avec qui,
nous nous sommes sentis
comme á l'abri,
dans cette ville superbe
d'amour et de liberté.
Au revoir, Paris, nous reviendrons un jour!

Staša Glavič, prof. francoščine

Potujoča učilnica

Potovanja so bila od nekdaj eden izmed najboljših načinov izobraževanja. Tudi najgenialnejši ljudje človeške zgodovine, umetniki, filozofi, znanstveniki, politiki, dobrotniki človeštva in svetniki

so svoja obzorja širili na potovanjih. Nekateri so tam doživeli pravo notranje prerojenje. Največjega nemškega pesnika J. W. Goetheja so potovanja v Italijo tako prevzela, da je postal klasik. Med potjo je treba imeti široko odprte oči, napeta ušesa, tudi nabrušen jezik. Bistveno pa je, da ne ostajamo samo pri zunanjih vtisih, ampak skušamo odkriti tisto, kar je za stvarmi, za znamenitostmi, ki se nam ponujajo.

Vsak spomenik, palača, katedrala, kip, slika, vsaka reka, pokrajina, most, vrt, park, vsak narod, vsak človek ima svojo zgodovino in svojo lepoto. Zgodovina je vedno najboljša učiteljica ljudi, umetniška stvaritev pa je najvišji dosežek človekove duhovne kulture. Vse to smo imeli pred očmi, ko smo načrtovali naše izobraževalno potovanje v Pariz.

Iz naše slovenske (slovanske) dežele smo preko dveh germanskih držav (Avstrije in Nemčije) prispeli v romansko Francijo. Simbolično smo povezali tri narodnostno različne in močne skupine, ki sestavljajo moderno Evropo, spoznavali smo lepoto pokrajin, ki so se odpirale pred nami, v živo smo poslušali in govorili tri jezike, ki jih govorijo te skupnosti evropskih narodov. En cilj pa nam je bil vsem skupen, doživeti čim več zanimivega in lepega. V štirih dneh in eni noči vsega zanimivega res nismo mogli videti, a učna vnema je bila v avtobusu in na poti večja kot v učilnici. Ustvarjali smo prijetno vzdušje in drug drugega pobliže spoznavali, formalne pregrade med profesorji in dijaki so zbledele.

Naš vodič je bil kot najboljši učitelj, ki na neprisiljen in strokoven način opozarja na stvari, da učenca pritegnejo in oblikujejo. Predstavljal nam je različnosti, ki Evropo ločujejo in povezujejo, njene miselne, filozofske, umetnostne, splošno kulturne, politične in gospodarske tokove, oživljal nam je posamezne like njene zgodovine in kulture.

Na avstrijskem Koroškem so nas iz rahlega spanja prebudili karantanski knezi in nas spomnili na ustoličevanje koroških vojvod v prvi slovenski državi Karantaniji. Ta obred visoke demokracije in vladavine ljudstva je v 16. stoletju navdušeno opisal francoski zgodovinar Jean Bodin. Pisca ameriške Izjave o neodvisnosti T. Jeffersona pa je ta opis ustoličevanja tako prevzel, da je njegove elemente vnesel v ameriško ustavo.

Ko smo se vozili po Bavarski in mimo Chiemskega jezera, bavarskega morja, smo se pomaknili za 1200 let nazaj, v čas, ko smo Slovenci sprejeli krščansko vero. Karantanski knez Borut nam je pojasnil, da je svojega sina Gorazda in nečaka Hotimira poslal v samostansko šolo na otok sredi jezera v bistvu ne kot talca Bavarcem, ampak da bi se izobraževala v najnaprednejši kulturi takratne Evrope - krščanstvu.

Da Evropa brez meja ni samo teorija, smo izkusili sami. Nihče nas na mejah ni spraševal po naših potnih listih ali drugih dokumentih. Neslišno smo drveli po nemških avtocestah in se šele v Ulmu zares ustavili. Katedrala v tem univerzitetnem in kulturnem mestu zvezne dežele Bavarske, čudež srednjeveškega gotskega stavbarstva, ogledalo in svetišče lepote in umetniške ustvarjalnosti, nas je s svojim izrezljanim stolpom in neštetimi stolpiči tako očarala in prevzela, da smo začeli razmišljati o veličini prave umetnosti.

Šele po francoskih napisih smo potem ugotovili, da smo že v Franciji, v prestolnici Evrope v Strasbourgu, v glavnem mestu Alzacije. Zgodovina in umetnost imata tudi tukaj kaj pripovedovati. Stara še srednjeveška arhitektura s folklornimi kotički in majhnimi trgi predstavljata slikovitost mesta, a v vsej veličini je zablestela katedrala (Münster), drugi biser srednjeveškega stavbarstva in gotske umetnosti. Kaj vse je ta lepotica že videla in prestala! Pretresale so jo grozote nenehnih vojn, oskrunili so jo obsedeni revolucionarji v času francoske revolucije in uničevali kipe in podobe. Pred njene oltarje so se zatekali tudi slovenski fantje s Štajerske, Koroške in Gorenjske, ki so kot prisiljeni mobiliziranci morali služiti v Hitlerjevih enotah tretjega rajha. Cerkev ima dva zvonika. Eden se mogočno dviga v nebo, drugi pa je nedokončan, brez konice. Je kot podoba človeka ali človeštva, ki z eno polovico hrepeni kvišku v nebo k svojemu Stvarniku, k vsemu lepemu in dobremu, drugi polovici pa je zmanjkalo moči za pot kvišku in obstane kot nedokončani stolp, za katerega je zmanjkalo denarja. Na portalih posameznih pročelij so prave knjige modrosti. Ljudje, ki takrat niso znali brati, so iz upodobitev zunaj in znotraj cerkve spoznavali svetopisemske zgodbe in življenja svetnikov. Še posebej nas je pritegnila upodobitev pametnih in nespametnih devic. Nespametne device niso vzele seboj rezervnega olja, ko so šle čakat ženina. V odločilnem trenutku, ko je ženin prišel, njihove svetilke niso več gorele, saj je zmanjkalo olja in ženin jih ni opazil. (Bile so tako nespametne, kot so nekateri naši dijaki, ki jih

med urami zanima vse kaj drugega kot učenje, ne opremijo se z znanjem. Na maturo potem ne prinesejo ne osnovnega ne rezervnega znanja, njihove svetilke v odločilnem trenutku nimajo goriva.)

Alzacija je bila v zgodovini nenehno jabolko spora med Francijo in Nemčijo.V vojnah so ubogi vojaki umirali na obeh straneh. Na spomeniku sredi mesta alzaška mati v naročju drži dva mrtva sinova, eden je padel za Nemčijo, drugi za Francijo. Človeška zgodovina se ponavlja. Tudi slovenski fantje in možje so v državljanski vojni med drugo svetovno vojno umirali in bili žrtve nasilja na obeh straneh ideološke pripadnosti, pri partizanih in domobrancih.

Le kje je še Pariz. Vozimo se skozi prostrana polja Champagne. Slovenija se nam v primerjavi s to pokrajino zdi kot vrtiček. Ogromne stavbe in silosi ob poti nas prej spominjajo na naftna skladišča kot na vinske kleti šampanjca. Pokusili ga bomo kdaj drugič. Naša šoferja se spet zamenjata za volanom. Kmalu bomo v Reimsu, prestolnici Champagne. Spet se najprej napotimo v katedralo, v stolnico Marijinega vnebovzetja. Oba mogočna stolpa sta tudi tukaj brez konic. Gotika tudi v tem svetišču zažari v vsej svoji veličastnosti. Tu so od 9. stoletja naprej reimski nadškofje kronali francoske kralje. Še en razlog več za umetnostno izobilje in lepoto. Vodič nas opozori na smejočega angela na pročelju cerkve. Le zakaj se smeje? Je preveč popil, je slišal kakšen masten vic, je zadel na loteriji, je vzel primerno dozo poživljajočega mamila? Nič takega. Nekatere bistre dijaške glave so uganile. Radostno sporočilo od smrti vstalega Kristusa ga je notranje tako prevzelo, da je raztegnil usta v blagodejni nasmeh.

Srečali pa smo še eno devico, Ivano Orleansko, ponos Francozov. Na kipu ob katedrali sedi na konju, oblečena kot vojak, v katedrali pa sta nas prevzeli njena značilna milina in radoživost. Vidimo jo, kako stopa skozi mogočni vhod katedrale, vsa prevzeta od domovinske zavesti, od veselja, da bo okronala Karla VII., da bo pripomogla k zmagi nad Angleži. Spremljamo jo, ko jaha na čelu francoske vojske v boju proti angleški. Lastni rojaki jo potem izdajo in za Judežev denar prodajo Angležem. Jočemo, ko jo nedolžno sežigajo na grmadi. Le od kod temu preprostemu in nepismenemu dekletu iz majhne vasice v Loreini moč za take načrte in dejanja? Poslušala je božji poziv, svoj notranji glas. Francozi jo zdaj častijo kot svetnico.

Koliko je že bilo na svetu ljudi, ki so poslušali svoj notranji glas, delali dobro drugim, za njih ali domovino so celo umrli.
A tudi Ivano Orleansko in druge svetnike je od dobrega pogosto odvračal Skušnjavec.Tudi nas je na potovanju večkrat skušal. Nekateri dijaki so mu podlegli že v avtobusu, ko so si med vodičevo razlago mašili ušesa z walkmani in se uspavali. Morda pa so poslušali francoske šansone ali pa izpopolnjevali svojo francoščino? Potem jim je pred spanjem v hotelu pomagal loputati z vrati in kaliti nočni mir. Verjetno pa je imel več uspeha pri dijakih neke italijanske šole, ki so prenočevali v istem hotelu. Vso krivdo je potem naprtil našim in nas vznemirjal.

Skušnjavca tudi v Parizu nismo poslušali. Zvečer nismo šli v kakšen hrupen disko, ampak smo se raje z ladjo popeljali po Seni. Vozili smo se mimo razkošno osvetljenih palač, spomenikov in pod mostovi, opazovali obalo Sene in mimo vozeče ladje s turisti, ki so večerjali ob soju sveč, poslušali francosko glasbo in razlago v različnih jezikih.
Ko smo hodili po zabaviščni četrti Montmartra, mimo sekšopov in nočnih zabavišč, se nismo naslajali ob pogledih in v mislih, le najstarejše zabavišče v tej četrti, Moulin Rouge, nas je pritegnilo s svojo rdečino. A lahko bi zardeval, ta mlin, saj je včasih, kot mnogo drugih mlinov na tem kraju, mlel kremen iz podzemnih kamnolomov, zdaj pa že dolga leta melje strasti vseh vrst in užitke.
Ko smo se potem kot pravi romarji vzpenjali po stopnicah in na vrhu griča Montmartre zagledali cerkev Presvetega Srca, baziliko Sacre Coeur, so nas navdajali občutki lepote in vzvišenosti. Pred seboj smo zagledali ves Pariz v nočni bleščavi. Ko vstopiš v notranjost cerkve, začutiš, da si stopil v živo svetišče miru in molitve. Cerkev je bila zgrajena kot spomin na pobite žrtve v francosko-pruski vojni.Še na drugih krajih Pariza se opravljajo spravne molitve za nedolžne žrtve vojn in še posebej revolucije.

Velikega Napoleona v Parizu predstavlja nekaj mogočnih slavolokov, on sam pa počiva v Dome des Invalides, nekdanji bolnišnici in zavetišču za vojne invalide. Kako žalostno je končal, bi kdo rekel.
Tudi Sončni kralj, Ludvik XIV, se samo še kot mogočna figura na konju, v svojem razkošnem Versaillesu, v soncu in dežju razkazuje številnim turistom z vsega sveta. Kakor v prah se sesipajo vsa mogočna kraljestva tega sveta, ostaja samo dober in slab spomin na njihove mogočnike in na njihova dela.

Sprehod po Louvru nas je spet navdal z občudovanjem človekove umetniške ustvarjalnosti. Največ ljudi se je seveda drenjalo pred Mono Liso in njenim zagonetnim nasmehom. Ne smeje se kot angel v Reimsu, le kdo bi vedel, koga predstavlja. Po tej »katedrali« lepote in zgodovine bi se človek moral sprehajati ves mesec, da bi vsaj malo spoznal umetniške stvaritve človeške zgodovine.

V dveh dneh in nočeh res nismo mogli dobro spoznati Pariza, tega svetovljanskega velemesta, kjer se zbirajo ljudje vseh barv, jezikov in verskih prepričanj. Odprl pa se nam je svet zgodovine, kulture in umetnosti, doživeli smo podobo prave globalizacije.
Saj nismo izbrali tega cilja samo zato, da bi se povzpeli na Eifflov stolp, da bi se peljali z metrojem, da bi spoznali originalne klošarje (clochards), da bi uživali francoske špecialitete, čeprav so nam šli rogljiči (croissants) pri samopostrežnem zajtrku dobro v slast, da bi okušali francoska vina, da bi se odišavili z najdražjim parfumom iz kakšne drogerije na Elizejskih poljanah. Obiskali smo sicer parfumerijo Fragonard in uživali v omamnih vonjavah. Dijakom je bil najbolj všeč zapeljivi in osvežujoči vonj »amour«. Ko bi nas le čimvečkrat omamljal vonj resnične ljubezni. Tudi se nismo bogatili s kakšnim modnim artiklom Diorja ali druge visoke pariške mode. Obogatili pa smo se z množico vtisov o lepoti pokrajin, o moči človekove materialne in duhovne kulture in o svetlih in temnih časih zgodovine.

Gregor Ficko, prof. francoščine

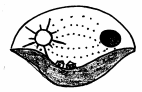

Leonardo da Vinci – priložnost za delo v tujini

Verjetno ste že kdaj pomislili, da bi bilo zanimivo del šolskega leta preživeti v tujini, se pri tem kaj novega naučiti in se pri tem še dobro imeti.

Letos je naša šola začela s sodelovanjem v programu za poklicno izobraževanje in usposabljanje Leonardo da Vinci, ki poteka pod okriljem in s finančno pomočjo Evropske unije. Naši dijaki in njihovi mentorji smo izvedli projekt **Spoznavanje poslovnih procesov v Nemčiji**. Jezikovne, kulturne, pedagoške in organizacijske priprave na projekt so s pomočjo profesorjev naše šole in ravnatelja potekale

vse od letošnjega novega leta dalje, praktični del - delo v podjetjih - pa smo izvedli v Hirschaidu v Nemčiji od 11. 6. do 2. 7. 2005.

Hirschaid je ljubko mestece na severu Bavarske, ki je pobrateno z občino Ivančna Gorica, njihova državna realna šola pa je, kot veste, pobratena z našo srednjo šolo in v preteklih letih smo izmenjali že več obiskov ter navezali veliko pristnih stikov.

Udeleženci projekta so bili skupina osmih dijakov 3. letnika programa ekonomski tehnik: Primož Babič, Neža Bregar, Peter Koščak, Melita Koželj, Erika Lekan, Natalija Miglič, Mateja Pušljar in Tanja Vučinovič.

Dijaki so v Hirschaidu delali v petih različnih gospodarskih družbah: v trgovskem podjetju s pohištvom, tovarni avtomobilskih delov, trgovini s tehničnim blagom, tovarni za predelavo papirja in v banki. Večina teh družb so mednarodno uveljavljena podjetja, ki so med najboljšimi in največjimi na svojem področju v Evropi in celo na svetu. Za ustrezne pogoje dela, pedagoško spremljanje, vrednotenje in priznavanje pridobljenih znanj in spretnosti ter urejanje vsakodnevnih zadev so bili zadolženi mentorji v podjetjih, mentor v partnerski šoli v Hirschaidu ter mentorja naše šole in hkrati spremljevalca - na začetku Igor Gruden, v drugi polovici pa Ana Godec.

Dijaki so se v teh treh tednih seznanili z organizacijo poslovanja in načinom dela v teh podjetjih, z značilnostmi in povezavami med različnimi poslovnimi funkcijami ter se praktično preizkusili in tudi usposobili za nekatera operativna dela v okviru teh delovnih področij.

V šoli pridobljeno teoretično znanje so tako uporabili in preizkusili pri praktičnem, največkrat samostojnem delu v gospodarskih družbah v drugačnem kulturnem in ekonomskem okolju, kot so ga poznali do sedaj oziroma bi ga bili deležni v domovini. Cilji projekta so bili razvijanje vztrajnosti, natančnosti, ustvarjalnosti, odgovornosti, discipline, poleg tega pa je, seveda, tudi komuniciranje v novem okolju v drugem jeziku (nemščina in angleščina) in pridobitev določenih delovnih izkušenj, spretnosti in znanj, ki bodo dijakom koristili pri nadaljnjem izobraževanju in zagotovo na začetku poklicne kariere.

Njihovi nemški sodelavci in mentorji so jih pohvalili in bili z njimi večinoma zelo zadovoljni. Ocenili so jih kot prizadevne, vztrajne, radovedne in iznajdljive. Na tuje delovno okolje so se kar hitro navadili ter se spoznali tako s sodelavci kot z delom in bili pri tem koristni in ustvarjalni.

Cilji projekta so tako v veliki meri doseženi in projekt lahko ocenimo kot zelo uspešen.
Poleg delovnih obveznosti je bilo poskrbljeno tudi za zanimivo in kakovostno preživljanje prostega časa. Naši nemški gostitelji so organizirali dobro vodene in prijetne izlete, nas povabili na nekaj skupnih druženj, redno pa smo gostovali tudi na računalnikih v njihovi šoli.
Seveda pa smo tudi sami poskrbeli, da nam v Hirschaidu ni bilo dolgčas ali preveč naporno in z dobro voljo in široko odprtimi, pa čeprav včasih utrujenimi očmi, dobrimi mislimi ter seveda tudi z odkrivanjem lokalnih zanimivosti odvrnili domotožne misli, spoznali veliko novih ljudi in stvari.
Program Leonardo da Vinci se bo izvajal tudi v tem šolskem letu, ko ga bomo še popestrili in razširili. Koristi in izkušnje za vse udeležence so v takem projektu neprecenljive in odlična osnova za nadaljnje izobraževanje.

Igor Gruden

UTRINKI

Biti ali postati neodvisen, samosvoj in umirjen hkrati. Oditi v neznano mesto sredi cvetoče pomladi, sam in neizkušen, ali se z veseljem podati dogodivščinam nasproti. Vsi ti občutki so me prevevali pred prihodom v Hirschaid, gostoljubno mesto naših pobratenih meščanov. Igor me je že pričakoval z dijaki, sama pa sem se ubadala z začetnimi potovalnimi težavami, iskanjem pravega perona, številko vlaka in popravilom strgane obutve.

Med potovanjem sem spoznala zanimive sopotnike. Starejšo gospo, bivšo uslužbenko jugoslovanskih železnic, ki je v München potovala na obisk svojih dragih, in simpatičnega rdečelasca na »ICE 120«, ki me je uvedel v svet biznismenov , ki na vlaku potujejo z leptopom na kolenih.

Prihod v pobrateno mesto je bil buren, na peronu me je pričakal Igor v preobleki reperja in dijaki z napisom »Malcajt«. Težko je opisati občutke ob takem sprejemu, veselje in začudenje hkrati, kaj za vraga se gredo. Med naročanjem pice pri Nauerju so mi dijaki seveda razložili skrite namene scenarija in (lekcijo št. 1). Nemci so sicer priden narod, delajo malodane cele dneve, vendar delajo počasi in z užitkom. Delo je pri njih način življenja in vrednota. Hkrati pa radi jedo, dobro jedo! Malcajt.

Naslednji dan smo obiskali klet, ki je vdolbena v peščenjak na robu mesta. Ker gostilničarji v prejšnjih stoletjih niso poznali hladilnikov, so si jih izgradili v puhastem peščenjaku. Dobra hrana, še boljša pijača in najboljša družba. Na poti do kleti sem občudovala mehko, valovito pokrajino, posejano z žiti, ki so (lekcija št. 2) glavna surovina pri varjenju piva.

Dijaki so pridno delali v podjetjih, jaz pa sem se spoznavala z mestom in ugotovila, da je po velikosti primerljivo z Ivančno Gorico. Gospodarsko je bolje razvito, kar se vidi po gospodarski infrastrukturi. Med prebiranjem lokalnega vodnika po mestu sem ugotovila, da premore: 5 bifejev, 19 lokalnih gostiln, 3 bare, 2 grški restavraciji, 6 italijanskih in eno tajsko restavracijo. Pestra in zanimiva sestava lokalov nam sporoča o drugačnem preživljanju prostega časa, kar se jasno vidi takoj po peti uri popoldne, ko se malodane vse mesto spravi na svoja kolesa in okupirajo kolesarske poti, ki so na obeh straneh pločnika. Da, prav ste prebrali, kolesarska steza je na obeh straneh ceste. Največje presenečenje me je čakalo naslednji dan, ko sem raziskovala plovni kanal, ki je povezan z reko Donavo. Na obeh straneh sta dve kolesarski stezi, ena asfaltirana in druga makadamska. Najem kolesa je 3 € za 4 ure.
Na zaključnem pikniku, ki so nam ga pripravili prijazni uslužbenci podjetja Neubert, smo z dijaki poiskali zanimivosti njihovega tritedenskega bivanja v Nemčiji. Poglejmo si jih:

Mehurčki	Vso pijačo oplemenitijo z CO_2.
Trkanje na mizo	Ob slovesu namesto pozdrava potrkajo po mizi.
Avtomati	Po celem mestu so postavljeni avtomati za cigarete …
Kadijo manj …	Kadijo pa manj kot Slovenci
Prijazni in organizirani	Da!
Kava iz filtra	Pogrešali smo našo dobro »turško« kavo
Povratne steklenice	V trgovinah praktično ne moreš kupiti nepovratnih plastičnih steklenic
Poročni prstan	… na desni roki …
Fajfe	Kako lepo dišijo
Sladka solata	Le zakaj neki sladkajo solato?

Ana Godec

ALI VESTE …

… da so dijaki (bolj dijakinje) 4.f na svetovni dan učiteljev - 5. oktobra - presenetili naše učitelje z doma narejenimi slaščicami in osebnim pisnim voščilom. Celo dopoldne so se tako sladkali z raznovrstnim pecivom in mislijo, da jih imamo dijaki zares radi.

… da smo 18. 10. 2005 ustanovili kulturno društvo, in sprejeli statut v skladu z določbami Zakona o društvih in smo vpisani v register društev. Predsednica je prof. Majda Simonič. Torej tu se združujemo dijaki in profesorji, ki uresničujemo svoje interese v kulturi, dobivamo pa se v posameznih krožkih: dramski, recitacijski, pevski zbor, likovni krožek, literarna delavnica, šolsko glasilo …

… da je noč čarovnic (“hall evening”) iz nekdanjega keltskega poganskega verovanja, ko so otroka darovali duhovom. V vasi so določili družino, ki je tisto leto izročila novorojenca druidom (svečenikom). Zato je tedaj pred hišo gorela luč z deli človeškega obraza – buča. (Kako kruto dogajanje korenini v simpatično razsvetljeni buči!!)

… da je 31. oktober dan reformacije in s tem obeležujemo spomin in (pre)majhno hvaležnost Trubarjevim protestantom, ki so vsem Slovencem (že v 16. stoletju!) dali ne samo prve knjige, ampak prvo narodno samozavedanje, željo po izobrazbi, odnos do slovenskega jezika …
… za nami je 1. november, dan spomina na mrtve. Na ta dan smo se spomnili vseh naših bližnjih, ki so že odšli iz našega življenja. Čeprav je ta dan le enkrat na leto, moramo poskrbeti, da teh ljudi čez leto ne pozabimo. Prižgimo jim svečko katerikoli dan, ko se spomnimo nanje. Naj ne bo dan spomina na mrtve edini dan za počastitev njihovega spomina!!!

… da obeležuje sv. Martin (11. 11.) konec dela na poljih in krst novega vina. Da le ne bi ta radost še povečala prelivanja krvi po naših cestah …

… da je naša prikupna gimnazijka Nina Pušlar že v finalu izbora MLADI TALENTI in nas kar vsak nedeljski večer razveseljuje s svojim glasom in stasom v oddaji Spet doma na TV Slovenija. Čeprav je zares odlična, jo podprimo pri telefonskem glasovanju!! Zato pa vam jo bomo predstavili v naslednjih Iskricah …

… SPOROČI NAM ŠE TI KAJ!!!

STRIP

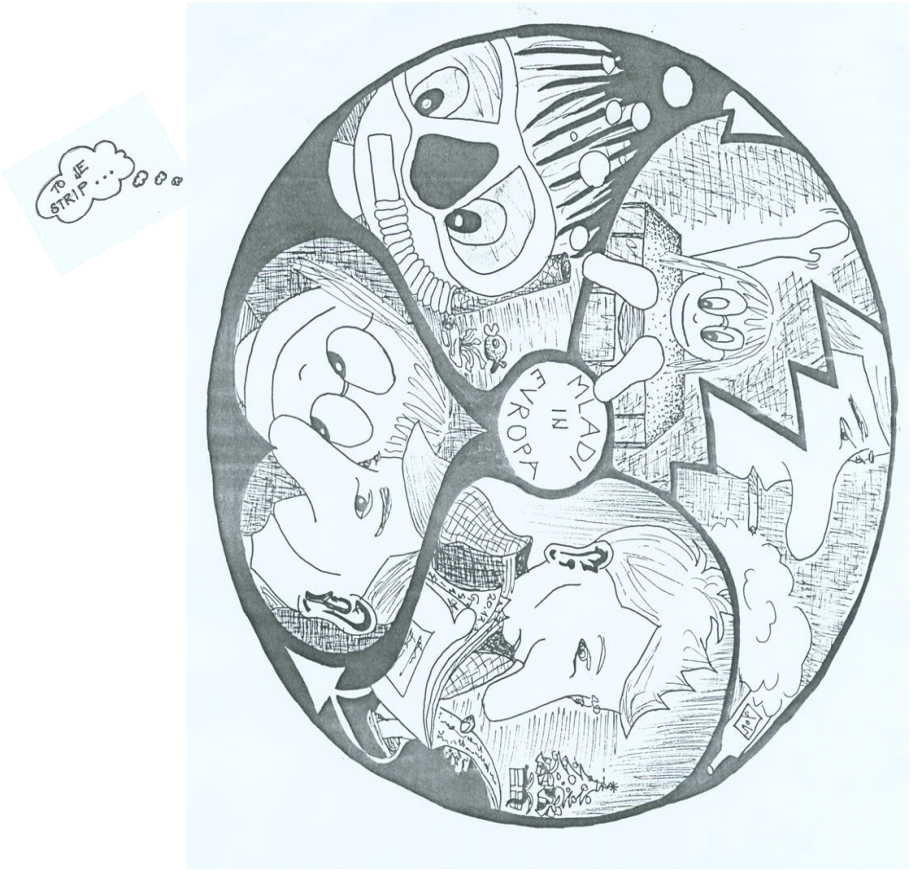

KROŽKI

BRALNO-DEBATNI KROŽEK

V novembru bo v šolski knjižnici pričel delovati bralno-debatni krožek. Brali bomo zanimive knjige, ki jih ni v programu za obvezno šolsko ali domače branje in na krožku o njih razglabljali. Vabljeni vsi ljubitelji dobrih knjig. Več informacij o krožku lahko dobite v knjižnici.

Tanja Tori, 2.b

ŠOLSKI RADIO

Kdo bi še rad »upravljal« šolski radio? Komu program ni všeč? Pridružite se peščici že sodelujočih. Mentor Igor Gruden vabi zlasti gimnazijce, da bi oblikovali tudi kaj besedila po vaši meri.

PROSTOVOLJNO SOCIALNO DELO

Draga dijakinja/ dragi dijak!
Na Srednji šoli Josipa Jurčiča v Ivančni Gorici se lahko vključiš tudi v prostovoljno socialno delo. K tem aktivnostim ste vabljeni vsi dijaki, ki vas veseli delo z ljudmi in ste pripravljeni pomagati oziroma se ukvarjati z ljudmi, ki doživljajo takšne ali drugačne življenjske stiske in potrebe. Dobrodošel bo vsak, ki želi na ta način polepšati trenutke sočloveku in s tem tudi samemu sebi. Več informacij lahko dobite pri šolski svetovalni delavki.

Prostovoljno socialno delo je možno opravljati na naslednjih področjih:
1. Prostovoljno socialno delo z učenci osnovnih šol in dijaki srednje šole ter oskrbovanci Centra za zdravljenje bolezni otrok Šentvid pri Stični, ki imajo psihosocialne motnje ali težave pri učenju (pomoč pri učenju, druženje, pogovori, socialne igre).

2. Prostovoljno socialno delo s starostniki
(druženje in sprehodi, kulturne in socialne animacije, pomoč pri manjših opravilih).

3. Prostovoljno socialno delo z osebami z motnjami v duševnem razvoju (v okviru društva Sožitje) (druženje, pomoč pri vključevanju v življenjsko okolje).

MENTORICI MARJETI ŠLAJPAH GODEC IN ŽE DELUJOČIM SE PRIDRUŽI TUDI TI.

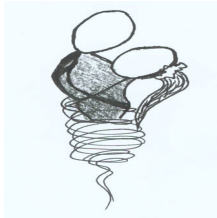

PLES NA NAŠI ŠOLI

Ob petkih popoldne, 8. in 9. šolsko uro, se srečujem v plesni delavnici z ljubitelji standardnih, latinsko-ameriških in disko plesov.

Letos plešejo predvsem dijaki prvih in drugih letnikov, pridružili pa so se nam tudi redki posamezniki iz višjih letnikov. Preko 40 nas je, zato razmišljamo, da bi našo premajhno plesno delavnico razširili ali pa zamenjali prostor za kaj večjega. Kljub gneči pa z veseljem sprejmemo še kakšnega novega plesalca ali plesalko. PRIDRUŽI SE NAM!! Imamo se super!
Na naših srečanjih spoznavamo, da je ples najčudovitejši jezik sveta, da nam daje ogromno izraznih možnosti in da sodi ples k splošni izobrazbi . Ob druženju in prijetni plesni glasbi si polepšamo petkove popoldneve, nabiramo kondicijo, oblikujemo telo in krepimo mišice samozavest, se nasmejemo, sprostimo, pozabimo na vsakdanjik…

Svoj prosti čas smiselno izrabimo, mimogrede pa se še z lahkoto naučimo lažje in težje plesne koreografije različnih plesov. Trenutno vadimo jive, tehno-swing , blues in fox-trott. Čakajo nas še samba, rumba, angleški in dunajski valček, ča-ča in morebiti še kakšno presenečenje. Časa imamo dovolj in tudi dobre volje ter vztrajnosti nam ne manjka.

Mentorica Marija Majzelj-Oven, prof.

LIKOVNI KROŽEK

Ali ste se tudi vi spotaknili ob kamen, kamen nenavadne oblike, ki se mu učeno pravi kar kip? Na prvi pogled le kopica nekakšnih kamnin, vendar, če je vaše oko radovedno, ste gotovo izvedeli, da je izklesan. Nekateri razstavljeni kipi so rezultat pridnih rok in ubogljivih dlet dijakov naše šole.

Če ste naveličani standardnih medijev, kot sta svinčnik in papir, se nam pridružite ob torkih 6. in 7. šolsko uro. V teh mrzlih dneh je učilnica s številko 63 na vratih prijeten kotiček za ustvarjanje takšnih in drugačnih stripov.

Katja Adamlje, 2. b

ŠPORT NAS VABI

Šolsko športno društvo Josipa Jurčiča naše šole vljudno vabi vse zainteresirane dijakinje in dijake, da se udeležite spodaj omenjenih krožkov. Ponudba krožkov je kar pestra, skoraj za vsakega se bo kaj našlo. Vprašanje je samo, če ste takrat prosti.

OB PONEDELJKIH:
8. URA (14.15-15.00): JOGA – PLESNA UČILNICA

OB TORKIH:
6. URA (12.30-13.20): NOGOMET dekleta- TELOVADNICA
7. URA (13.25-14.10): BADMINTON dekleta in fantje-TELOVAD.
8. URA (14.15-15.00): JOGA – PLESNA UČILNICA

OB SREDAH:
7.URA (13.25-14.10): FITNES fantje in dekleta v FITNESU
8.URA (14.15-15.00): NOGOMET fantje v TELOVADNICI ali
KOŠARKA fantje v TELOVADNICI

OB ČETRTKIH:

8.URA (14.15-15.00): PLES (HIP HOP) dekleta v PLES. UČILNICI
TENIS fantje in dekleta v TELOVADNICI
9. URA (15.05-15.50): PLES (HIP HOP) dekleta v PLES. UČILNICI
TENIS fantje in dekleta v TELOVADNICI

OB PETKIH:

7. URA (13.25-14.10): ODBOJKA dekleta in fantje-TELOVADNICA
8. URA (14.15-15.00): ODBOJKA dekleta in fantje-TELOVADNICA
PLES (stand.+lat. ameriški plesi) v PLES. UČ. ALI TELOVAD.
9. URA (15.05-15.50): PLES (st.+lat. amer. Pl.) v PL. UČ. ALI TEL.

17.00-18.30 : ŠPORTNA REKREACIJA ZA DIJAKINJE, DIJAKE IN STARŠE (odbojka, košarka, nam. tenis, badminton) v TELOVAD.

NAŠI DIJAKI SO DOLENJSKI PRVAKI V DVORANSKEM NOGOMETU

V četrtek, 27. oktobra, je v dvorani Leona Štuklja v Novem mestu potekalo srednješolsko prvenstvo v malem nogometu za dijake. Udeležilo se ga je 8 srednješolskih ekip z Dolenjske, ki so pridobile pravico sodelovanja. Na tekmovanju so sodelovali tudi dijaki Srednje šole Josipa Jurčiča iz Ivančne Gorice in to odlično: postali so dolenjski prvaki!

Glavno breme v ekipi naše šole so nosili: Luka Sadar (4.I), Jure Erjavec (kapetan ekipe iz 2.G), Franci Kadunc (vratar, ni prejel nobenega gola - 4.F), Goran Markovič (najboljši strelec tekmovanja – 1.G), Dejan Grošelj (1.G). Zelo dobro so igrali še: Izidor Bregar (1.G), Jaka Apfel (1.G), Toni Duša (2.G), Tilen Jenko (1.F), Marko Noč (3.F), Miha Ribarič (4.B), Goran Gavranič (4.I) in Klemen Špec (1.G). Kako odlično so igrali, pove že podatek, da v štirih tekmah niso prejeli niti enega zadetka, dali pa so jih 11. S tem dosežkom so se uvrstili med najboljših 16 srednješolskih ekip v Sloveniji. Četrfinalno tekmovanje bo predvidoma sredi januarja prihodnje leto.

Mentor ekipe Simon Bregar, prof.

FILMSKI KOTIČEK

Razmišljanje ob filmu SLEPILO

Vse se začne, ko človek odrašča, ko se spoznava, ko se išče in se še ne najde v svetu odraslih, pametnejših in bolj izkušenih. Različni so naši pogledi na svet, vedno znova se presenečamo in vedno na nas vpliva nekaj ali nekdo, ki poskuša namesto nas razumeti bistvo vsega. Obstaja tista prava in trnjeva pot, po kateri se podaja vsak izmed nas, a je nikoli ni konca. Na tej poti izoblikujemo naše osebnosti, se vedno znova dvigamo, ko pademo in tako za sabo puščamo sledi, ki jim pravimo spomini.
Poti je več, le eno pa je življenje …

Vsebina

Tako se v zgodbi iščeta mlad par Lana in Tadej. Tadej se je prepustil drogi in nikakor ne more zapustiti tega začaranega kroga. Nasprotno je Lana tista, ki hodi v šolo, ima prijatelje in družino, s katero se razume. Njena edina napaka je, ko popusti in vidi, da ne more Tadeju pomagati na drugačen način, kot da poskusi drogo še sama, ter mu poskuša dokazati, da je potrebna le volja in iskrena želja po tem, da se odpove ali odvadi starih razvad. Tako se oba prepustita občutku neizmerne svobode in brezskrbnosti. Vse lepo in prav, dokler počasi ne zmanjkuje denarja in sredstev za njuno »srečo« v življenju. Tadej se zateče k njunemu edinemu prijatelju, dilerju Borku. On mu dobesedno vrže heroin pod nos, naj ga prodaja naprej drugim, dobiček pa si delita. Tadej, lačen in potreben potešitve po drogi, seveda vzame drogo in jo doma polovico porabi zase in za Lano, polovico pa zameša s sladkorjem in tako prodaja naprej. Tako nekega dne naletita v parku na dve nezadovoljni stranki z nepopolnim učinkom delovanja droge, ter jima zagrozita, da bo za to zvedel Borko. Njuno življenje se spremeni v borbo za obstanek, stvari se stopnjujejo, ko Lana spozna sluzastega Nika, ki ji ponudi svojo pomoč s tem, da bi celo prodajala svoje lastno telo za užitke neznanih moških. Lani se to sprva zdi zelo ponižujoče, ampak se

zaradi obupa, ogromnega pomanjkanja in strahu za svoje in Tadejevo življenje spusti tudi tako zelo nizko. Vsa vrata so se jima zapirala, ni bilo izhoda iz tega začaranega kroga, pa vendar se je posvetila lučka ljubezni, materine ljubezni. Tadejeva mati ju je sprejela in pomagala tako, da sta bila zaprta v stanovanju in se čistila umazane in uničujoče droge. Tadeju se je počasi že zdelo, da ima vse pod kontrolo in je tako stopil malo ven, na svetlo. Na poti domov sreča prijatelja Mateja in mu zaupa, kje se je skrival zadnji mesec. Zmenita se, da se zvečer dobijo in gredo nekam ven, da se malo pozabavajo, vendar brez droge. Res se dobijo in gredo na pijačo v nek bar. Tam se zgodi, veliko razočaranje in obenem pričakovanje, ko se ne upreta večni preizkuševalki drogi. Lana pade ob prevelikem odmerku in jo zato hitro odpeljejo v bolnišnico, Tadeja pa kruto zabodejo bivši ˝prijatelji˝, ki iščejo svojo pravico. Lana se vendarle na koncu zbudi in se zaveda, da ji je dano novo upanje, medtem ko je za Tadeja vse končano.

Film prikazuje realnost, nekaj, kar je za nas vsakdanjost, pa se kljub temu zgražamo in odvračamo poglede ob prizorih v filmu. Heroin - beseda, ki pomeni veliko več kot sama droga, pomeni izraz človeka, za katerega ni pomembna njegova dolgotrajna sreča, temveč hrepenenje po njej ter po lastni izpopolnjenosti.

Kaj za nas pomeni sreča? Vsak jo išče in jo hoče obdržati, ko jo najde. Srečen je tisti, ki je ne išče, ki si jo ustvarja! Ne zavajanje, niti substance nam ne prikrijejo realnosti, mogoče le za trenutek, kljub temu, ko pa se zbudimo iz sveta sanj in stopimo v svet realnosti, nas butne dvakrat in še bolj močno kruto pomanjkanje in neskončno trpljenje ter obžalovanje po svetu, ki si ga ustvarjamo sami, ko bežimo pred samim seboj.

Ljubezen?! Že sama misel nas osrečuje in vsi kar stegujemo roke proti njej, da nas vzame pod svoja krila, da poletimo daleč stran od črne samote in da se predamo občutkom zavetja. Zasvojenost ni le fizični problem; človek se težko loči od tega, ko spozna, kaj je pravzaprav zanj potešitev, posebno še, če v tem ne vidi bistvene napake.

Zakaj droga? Več je odgovorov, vedno pa je več vprašanj o tem. To ve vsak le zase; vsak zase naj pomisli, kako se bo odločal v življenju, kakšne posledice bodo pustila dejanja. Saj se od nekdaj

ljudje spopadajo z bivanjskimi vprašanji, vsak zase pa jih mora reševati in se pri tem zavedati, da je to življenje vendar naše, zato ga je treba živeti.

Ob gledanju filma sem se zelo zamislila in poskušala stvari razumeti. Tudi drugi dijaki so mi priskočili na pomoč in izrazili svoja mnenja, ki so na kratko zbrana v naslednjih odstavkih.

Mnenja dijakov po ogledu filma Slepilo

˝Film je bil zame zelo pretresljiv, žalosten, ker ti mladi niso imeli v življenju nič dobrega, niso imeli nobene prihodnosti, ker tudi niso imeli nobenega cilja, videli so samo droge.˝

˝Pristni, življenjski prizori, h katerim je zelo prispeval štajerski dialekt, so v meni vzbudili strah in odpor do mamil.˝

˝Naslov je zelo dobro izbran - mamila nam zameglijo pogled, zaslepijo realno sliko.˝

˝To je film, ki nas spomni, da ne živimo v popolnem svetu in da se take stvari ne dogajajo samo v tujini.˝

˝Žalostno, a vendar resnično.˝

˝V takem, dragem svetu, kjer ti je glavni cilj najti dozo mamila, te zapustijo celo tvoji najbližji prijatelji.˝

˝Zelo sem bila navdušena nad nekaterimi posnetki in glasbo, ki je vzdušje še povečala.˝

˝Menim, da je Slepilo film, ki nobenega gledalca ne pusti ravnodušnega. Oba karakterja vzbujata sočustvovanje, njuno početje pa hkrati gnus.˝

˝Žalostno je to, da živijo samo za drogo, medtem ko pozabljajo živeti njihova najlepša mladostniška leta. Namesto, da bi življenje uživali s polno žlico, ga samo z napol polno.˝

˝Film me je v bistvu šokiral, namreč zato, ker nisem še nikoli videla takih grozot! Priporočam pa ogled filma in pogovor o tem doma ter med prijatelji, saj take stvari lahko preprečimo oz. izkoreninimo!˝

˝Sicer dojameš bedo odvisnikov, a vseeno je preveč ˝razvlečen˝. Vsega tega sem se naučila že iz knjig in medijev.˝

˝Mamila te vodijo v čustven propad, ko nisi več sposoben ljubiti in spoštovati, ter te pahne na pot brez cilja.˝

˝Vse se vrti le okoli mamil in kriminala, tudi prostitucije, in zdi se mi, da takšna tematika ni ravno primerna za ogled ob osmi uri zjutraj.˝

˝Film Slepilo je tipičen primerek odličnega scenarija, toda za amaterske razmere in igralske zasedbe, ki odraža zanemarljivo finančno podporo Slovenije kot ˝gojiteljico˝ kulture. Velika smola, da mačehovski odnos države požira visok intelektualni potencial njenih gojencev.˝

˝Name je film pustil velik vtis, bil mi je všeč, ker prikazuje realnost in življenja odvisnikov, pred čimer pa si mnogi zakrivajo oči.˝

˝Mislim, da bo zdaj vsak dobro premislil, preden bo posegel po drogi.˝

˝Res pa je tudi, da film ni ravno za razvedrilo!˝

Lea Štrempfelj, 3.j

TO SE SPLAČA PREBRATI

J. K. Rowling: Harry Potter and the Half-Blood Prince

V sredini julija sem bila precej vznemirjena, kajti bližal se je izid šestega dela Harrya Potterja - Princ mešane, nečiste krvi. Knjiga, ki smo jo čakali že nekaj let, je bila tik pred izidom in jaz sem nestrpno brskala po internetu za novicami o izidu in drugih zanimivostih.
Nenadoma mi je znanka sporočila, da ima prvo poglavje knjige. Delček skrbno varovane skrivnosti je prišel v javnost prej, kot si je J. K. Rowling želela.
Seveda sem nekaj trenutkov kasneje tudi sama brala prvo poglavje: The Other Minister. Prime Minister. Le kaj ima premier Velike Britanije iskati v knjigi o Harryu Potterju? Besedilo se mi je zdelo pristno. Nenadoma me je obšel neverjetno močan občutek krivde. Brala sem prvo poglavje knjige, ki sploh še ni izšla. Brala sem nekaj, kar še nihče razen nekaterih redkih izbrancev ni prebral, brala sem nekaj, za kar bi nekateri morda celo ubijali, brala sem nekaj prepovedanega. Ampak tisti trenutek mi je bilo popolnoma vseeno.
Naslednje jutro je poštar prinesel paket. V njem je bil moj izvod knjige, ki ga še nisem pričakovala vsaj teden dni, saj sem ga naročila tako pozno, da naj bi bil dostavljen šele, ko bi prispela druga pošiljka. Kakorkoli, zdaj je bil pri meni in poti nazaj ni bilo več. Takoj sem preverila prvo poglavje in ugotovila, da sem ga prebrala že prejšnji dan. Dnevi, ki so sledili, so bili zame najljubši dnevi preteklega poletja.

Kaj se torej dogaja v 607 strani dolgi knjigi? Marsikaj. Seveda bi vam lahko napisala podrobno obnovo, a potem knjige nihče več ne bi prebral. Ker vam ne želim pokvariti bralnih užitkov, vam bom tukaj napisala samo nekaj namigov o tem, kdo je Princ nečiste krvi.

Princ nečiste krvi ni Harry, pa tudi Lord Mrlakenstein ne. Mesto profesorja čarobnih napojev zasede Horace Slughorn in zato lahko Harry še naprej obiskuje ure čarobnih napojev. Prav pri napojih nekoč dobi učbenik, ki je poln različnih, zelo uporabnih nasvetov. In z

njihovo pomočjo Harry postane najljubši študent novega profesorja, kasneje pa zaide v težave. In kdo je pravi lastnik tega učbenika? Nihče drug kot Princ nečiste krvi. Harry med šolskim letom zaman išče sled za njim, zato pa končno najde pravo ljubezen in spozna Mrlakensteinovo preteklost. Da bi bilo vse še bolj zanimivo, Princ nečiste krvi na Bradavičarki vse leto poučuje obrambo pred mračnimi silami, na koncu šolskega leta pa ubije največjega čarovnika vseh časov in zbeži. In po vsem tem se še vedno sprašujem: Je princ zloben ali ne?
Princ sicer ni pravi princ. Je pa zato pravi Prince. Oziroma Prince nečiste krvi.

Slovenski prevod Princa nečiste krvi bo izšel v februarju 2006.

Mateja Praznik, 4.a

Dan Brown: Angeli in demoni

Eksplozivna in verjetno najboljša knjiga Dana Browna, ki ravno tako kraljuje na svetovnih lestvicah največjih uspešnic, vas bo popeljala na začetek poklicne poti Roberta Langdona, strokovnjaka za simbole iz **Da Vincijeve šifre**, in vam razkrila temačne skrivnosti iz zgodovine znanosti. **Dobra zgodba in eksploziven tempo!** Nabita z vatikanskimi spletkami in visoko tehnologijo drži Brownova zgodba, polna šokov in obratov, bralca napetega čisto do končnega razkritja. Skupaj z zloveščimi liki, vrednimi slavne družine Medici, udari Brown eksploziven tempo po Rimu. Publishers Weekly

Antoine de Saint-Exupery: Mali princ

Mali princ je prišel med ljudi, da bi jim odprl oči za lepoto okrog njih, ki je ne vidijo. Slepijo jih njihove strasti in napake. V knjigi je nanizana cela vrsta skrivnosti in razmišljanj tako o ljubezni do bližnjega kot tudi do vseh živih bitij. Bistvena pa je tista, ki jo malemu princu izda lisica, ko pravi: "Kdor hoče videti, mora gledati s srcem." To pa je tudi glavno sporočilo te čudovite knjige.

Christiane Felscherinow: Mi, otroci s postaje Zoo

Christiane je pri dvanajstih letih v mladinskem domu prvič prišla do hašiša, pri trinajstih v neki diskoteki do heroina. Zasvojena z mamilom je zjutraj hodila v šolo, popoldne pa se je s svojimi prav tako zasvojenimi prijatelji nastavljala na berlinski železniški postaji Zoo, da bi si priskrbela denar za heroin. Njena mati dve leti ni opazila, da hčerka živi dvojno življenje. Christiane F. z nadrobnim spominjanjem in brezobzirno odkritostjo poroča o usodi otrok, ki postanejo za javnost zanimivi šele, ko je prepozno.
Neposredno, kruto, a realno. Vse iz prvih ust. Kam vodi pot nezadovoljstva, jeze in pomanjkanja samozavesti brez obžalovanja in samopomilovanja. Kniga resnično podre vse iluzije o tem, kako biti "high" in "in".

Umberto Eco: Foucaultovo nihalo

Foucaultovo nihalo (1988) je drugi roman Umberta Eca; dogaja se sicer v neposredni sodobnosti, a oči njegovih junakov se zvedavo in strastno uprte v preteklost, ki jo želijo raziskati ali celo oblikovati po svoje. Gre za skrivnostno - in nevarno! - zgodbo o templarjih, članih viteškega reda iz 12. stoletja, katerih vpliv in moč se razpredata do današnjih dni, kar nazadnje na lastni koži izkusi provoosebni pripovedovalec, še preveč podučen o njenih temačnostih.
" ... ta čarobni roman o čarobnosti, ta zagonetni roman o srkivnosti in o ustvarjalnosti domišljije, ta razburkani, bleščeči se roman o podzemnem svetu ..." je zapisal Jacques Le Goff, L´Espresso

Igor Karlovšek: GIMNAZIJEC

Roman Gimnazijec je roman o breznih sodobne mladosti. Glavni lik Peter Janežič je po krivem obtožen, da je povzročil smrt svojega prijatelja, zato ga pošljejo v prevzgojni dom, kjer ga pričaka domska mladostniška »elita« prestopnikov.
Knjigo o težavah odraščanja je vredno prebrati!
Roman je tudi obvezno gradivo na 3. stopnji za Cankarjevo priznanje. Nedavno pa je bil nagrajen kot najboljši roman večernice.

IZ LITERARNE DELAVNICE

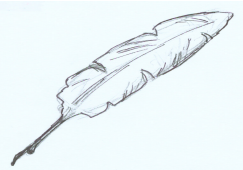

Za osvežitev najprej pogled nazaj. Lani smo sodelovali na petem natečaju za najboljši srednješolski haiku, ki sta ga razpisala Gimnazija Vič in Cankarjev dom. V kategoriji najboljši haikuji s šolsko tematiko je nagrado prejela naša dijakinja **Živa Linec**. Ker nagrajeni haiku razen v Zborniku še ni bil objavljen nikjer drugje, spodobi pa se, da je v našem glasilu, ga objavljamo zdaj:

Zaprt zvezek čaka.
Misli prisluškujejo
uri na steni.

Seveda smo na natečaj poslali še več Živinih haikujev, kot tudi haikuje drugih članov literarne delavnice. Za objavo v Zborniku so organizatorji (in ocenjevalci oziroma žirija) izbrali še naslednje:

Mravlja v čaju,
čebelica v raju,
moški na mlaju.
Simon Černe

mobi v roki
računalnik na spletu
znamke pod mizo
Janez Kastelic

Vozički s kramo-
smo telički v hlevu
supermarket .
Mateja Praznik

Čutim roko,
ki mi gre skozi lase...
... to je le veter.
Ana Omejec

Dež je ponehal,
mavrica objema svet
in moje srce.
Matija Jeras

Nepopisan list.
Stran za sranjo stran.
Poglavje zaključeno.
Mateja Gorc

Stopinje v cementu.
K zmečkanemu srcu
uvele rože.
Nina Zupančič

Počasi štejem.
ena, dve, tri, štiri, pet...
Le kam so šli vsi?
Nataša Obreza

In pogled naprej? Tudi letos v literarni delavnici pišemo haikuje. Na šesti srednješolski natečaj za najboljši haiku jih bomo poslali konec decembra. Se ve, da najboljše. Se nam pridružiš? Srčno upamo, da bo nekaj »naših« marca sedelo v Cankarjevem domu na zaključnem recitalu (tudi v okviru prireditve Transgeneracije 2006) s priznanjem in nagrado v žepu.

Toliko o poeziji. Prozo (odlomke iz kratkih zgodb) pa tukaj objavljamo samo za pokušino. Zgodbe si lahko preberete na oglasni deski literarne delavnice.

Lili (psevdonim) v zgodbi **Kletka** piše o dekletu s problematičnim očetom in z materjo, ki pa se je zmožna le nemo nasmehniti. Morda živi samo v dekletovem spominu in je že davno mrtva.

Prav malo me briga, kaj bo rekla soseda, ko me bo videla teči po cesti v sami spalni srajci, vseeno mi je, kaj bodo rekli ljudje, ko me bodo videli boso hoditi od tu stran. Tja, kjer se zemlja dotika neba. Saj ga vidim. Tam nekje gor. Vzpenjam se in vem, da nisem več daleč. Hodim po mokri travi in všeč mi je ta občutek. Občutek, da v tem trenutku lahko naredim karkoli. Zakričim na ves glas, pa ne bo nihče slišal, preprosto zaprem oči in uživam v trenutku. Včasih sem verjela, da bo vedno tako, da mi boš ti pokazal svetlo stran življenja, pa sem zmeraj odkrila najprej slabo. Naenkrat stojiš zraven mene kot duh. Meglica. Čutim te, čutim tvojo ljubezen, ki je tako mogočna, tako neverjetno lepa, da je srce ne dojema in jo vsrkava vase z vsakim mojim dihom. Pa vendar je v tebi še nekaj. Nekaj strašnega, da mi gredo mravljinci po koži, ko čutim to grozo. Temno energijo, ki jo imaš in jo na nek način prikrivaš. Postane me strah. Kaj bi rad od mene? Zakaj enostavno ne izgineš, me pustiš tukaj, da stojim in pozabim na cel svet. Nase in na to, da obstajam? Po licu mi spolzi grenka solza. Bližje si. Primeš me za roko in jo samo nežno pobožaš. Tolažiš me. Zakaj? Povej mi, kaj moram narediti. Tukaj, da boš zadovoljen, da lahko potem v miru grem? Mar nisem zato na svetu, da te odkrijem; se ti razodenem, ti zaupam svoje življenje. In sedaj bi ga rada izročila. Daš mi vedeti, da še ni čas. Kdaj pa bo? In že te ni več. Pustiš mi iskati odgovor. Pustiš, da se sama najdem. Ampak preprosto ne znam. V bistvu nočem. Potrebujem te. Res tega ne razumeš? Ne morem naprej brez tople roke, ki bi me vodila, brez

tople besede, ki bi mi ogrela srce in brez tolažbe, ki pripomore k temu, da celo včasih pomislim, da je vredno trpeti za to, da čutiš. Tvojo ljubezen.
Nenadoma spet odprem oči. Ne zmorem več. Ne prenesem več … dihaj… samo dihaj …

Dekle v Lejini zgodbi z naslovom **Tolmun mojega hrepenenja** med počitnicami doživi ljubezensko zgodbo, ki je pravzaprav eno samo hrepeneje in se tragično konča.

Velikokrat sem brala razne zgodbe, ki so opisovale zanimive ljubezenske pripetljaje, a me nobena ni tako zelo navdušila, da bi se tudi sama odločila in svoja čustva, doživetja in razmišljanja spravila na papir. Ponavadi se v kakšni televizijski limonadi najbolj umirjeni osebi zgodi nekaj, kar ji spremeni življenje. Tudi meni se je zgodilo nekaj podobnega, ko sem srečala Njega…

Spoznala sva se, ko sem bila pri prijateljici na počitnicah. Neko srečno naključje Naju je privedlo skupaj. Bil je visok, temne polti, temnih oči in las. Idealen moški zame. A nekaj me je motilo. Bil je precej starejši od mene. "Ah, saj leta niso pomembna, če se imata zares rada," mi je pogosto govorila prijateljica. A jaz sem bila že oddana. Že lep čas sem imela resnega fanta. "Ne, ne morem se dobivati z drugim, če imam fanta! Nika, ne sili me v to! Prosim…" sem se ob vsakem povabilu skušala izogniti srečanju z Njim. Vedela sem, da bom morala slej ko prej popustiti in se Mu pridružiti na bazenu ali pri popoldanskemu "počivanju" v bližnjem lokalu. Če ne drugače vsaj iz vljudnosti. Ta trenutek sem želela čim bolj oddaljiti od sebe, a nekega dne se je le zgodilo…

V Špelini **Zgodbi brez naslova** nastopata Rebeka in Uroš. Zaljubljencema se zgodi za cel roman (obsega kar 24 strani) presenetljivih zapletov in razpletov, od poskusa samomora do ugrabitve in izsiljevanj. Napeto branje za prosti čas.

»Pohiti!« je zvpila mami, ko se je Rebeka po dolgem pregovarjanju le spravila iz postelje pod tuš. Včeraj je imela rojstni dan (posledično tudi zabavo) in ker so šli danes na obisk k teti in babici, se je morala stuširati. Slišala je, da se je nekdo pripeljal, vendar se ji ni niti sanjalo, kdo. Kar naenkrat jo je mami obvestila: »Ej, obisk imaš!«

»Kdo pa je?«
»Tvoj zelo dober prijatelj!«, ni dobila natančnega odgovora.
»Naj počaka v moji sobi. Saj bom takoj.« Vendar pa ni slišala, da se je tisti »nekdo« odpeljal. Ko je vsa v pričakovanju vstopila v sobo, je na postelji zagledala ... velikega plišastega kužka, ki je med tačkama držal srce, z njega pa je nekaj viselo. Pograbila je ovojnico. V njej je bil listek s kratkim sporočilcem: »Vse najboljše, ljubim te!!!« Nasmehnila se je, saj je vedela, kdo ji ga je prinesel. On, ki jo ima rad že dolgo, pa ji tega ni upal priznati. Včeraj, na njen rojstni dan, pa je le zbral dovolj poguma in tako hodita že 28 ur in 15 min, je ugotovila Rebeka, ko je pogledala na uro. V tistem je v sobo vstopila mami, se nasmehnila in povedala: »Odhod čez 3 minute« in že je ni bilo. Očitno je nekaj pozabila, saj se je čez 3 sekunde vrnila: »Pa še torbico, mobitel in denarnico vzemi s seboj!« Nič ji ni bilo jasno. Mami je še nikoli ni prosila, naj vzame torbico s seboj, še posebej, ko so šli na obisk k sorodnikom. Prav, si je mislila, se oblekla in že so se peljali. Kar naenkrat je mami zavila s poti, ustavila in ji rekla, naj izstopi. Rebeka v tistem trenutku sploh ni vedela, kaj se dogaja, toda mami je bila neomajna. Tudi ona je izstopila. Ko se je Rebeka le skobacala iz avta, je opazila, da za njimi stoji njej nekam znan avto. Zaslišala je mamin glas: »Pa pokliči, kdaj boš prišla domov, da me ne bo skrbelo.« Hotela jo je vprašati zakaj, a ji je v tistem trenutku zmanjkalo glasu, ko je videla, kdo je izstopil iz avta. Bil je on - njen Uroš.

To so torej odlomki zgodb naših dijakinj, ki jim je pisanje v užitek. Prijetno branje vam želimo in – še imate čas – **pridružite se nam v literarni delavnici**.

Mentorica Majda Simonič, prof.

NAPOVEDUJEMO

PRIPRAVE NA TEKMOVANJE ZA CANKARJEVO PRIZNANJE

Naslov tekmovanja za Cankarjevo priznanje je letos ODRAŠČANJE, brali in razpravljali pa bomo o aktualnih delih in pisateljih: trgovci o romanu JANOV KRIK Marinke Fritz Kunc (pripravlja Breda Kramar), 1. in 2. letnik o GIMNAZIJCU Igorja Karlovška (mentorica Vesna Celarc), 3. in 4. letnik o KRALJU ROPOTAJOČIH DUHOV Miha Mazzinija (mentorica Majda Simonič). Šolsko tekmovanje bo v četrtek, 9. 2. 2006, ob 13.30. Vabljeni k mentoricam na priprave!

KAKO ZABAVEN BO ZADNJI ŠOLSKI DAN LETOS?

Že kaj razmišljate o veselem decembru v šoli, še posebej o programu na zadnji šolski dan?! V razrednih skupnostih pripravite dobre predloge in program, pa bo morda zabava cel dan!!!

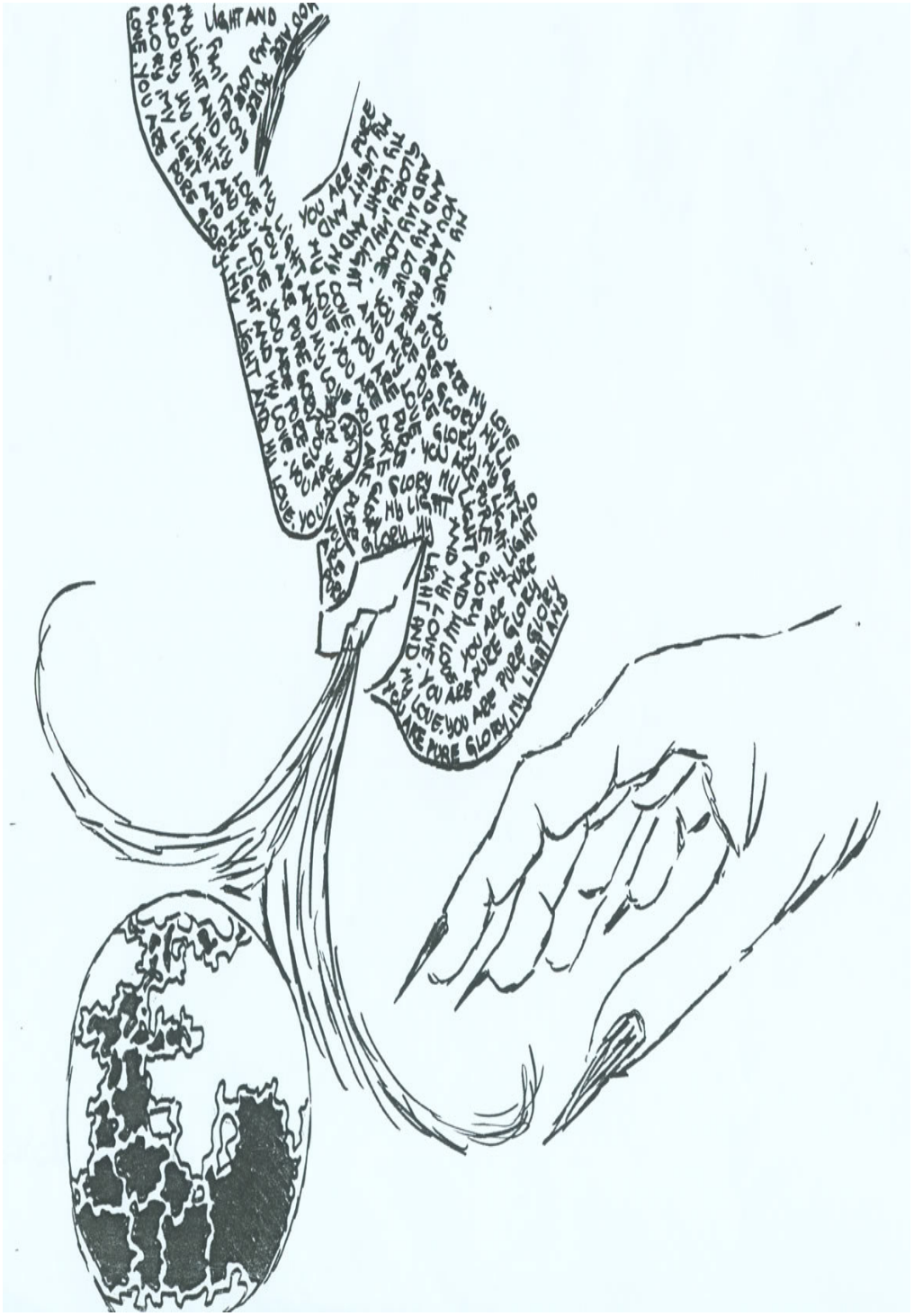
LIGHT AND
LOVE. YOU ARE
YOU ARE PURE
AND MY
LOVE. YOU
YOU ARE PURE GLORY
AND MY LIGHT AND
LOVE. YOU ARE PURE GLORY
AND MY LIGHT AND MY